

Dziennik Urzędowy L 219

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50

24 sierpnia 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 986/2007 z dnia 23 sierpnia 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 987/2007 z dnia 22 sierpnia 2007 r. ustanawiające zakaz połowów smuklicy w strefie WE IIa oraz IV przez statki pływające pod banderą Niemiec ... 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 988/2007 z dnia 22 sierpnia 2007 r. ustanawiające zakaz połowów dorsza w wodach Norwegii obszaru ICES I oraz II przez statki pływające pod banderą Hiszpanii 5

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 989/2007 z dnia 23 sierpnia 2007 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy (Barèges-Gavarnie (CHNP) – Hořické trubičky (CHOG)) 7

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2007/580/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 24 kwietnia 2007 r. w sprawie programu pomocy państwa realizowanego przez Słowenię w oparciu o krajowe ustawodawstwo dotyczące kwalifikowanych producentów energii elektrycznej, sprawa nr C 7/2005 (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1181) ⁽¹⁾ 9

2007/581/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 24 kwietnia 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 26/2006 (ex N 110/2006), Tymczasowy mechanizm obrony dla przemysłu stocznioowego – Portugalia (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1756) ⁽¹⁾ 25

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2007/582/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 4/2006 (ex N 180/2005) – Portugalia – Pomoc na rzecz spółki Djebel** (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1959) ⁽¹⁾ ... 30

2007/583/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 17/2006 (ex N 3/2006) – pomoc szkoleniowa na rzecz Autoeuropa – Automóveis Lda., Portugalia** (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 3130) ⁽¹⁾ 36

2007/584/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 21 sierpnia 2007 r. zmieniająca decyzję 2004/558/WE wdrażającą dyrektywę Rady 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzspółnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez państwa członkowskie** (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 3905) ⁽¹⁾ 37

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającej dyrektywę 92/42/EWG (Dz.U. L 52 z 21.2.2004) (Polskie wydanie specjalne, rozdział 12, tom 03, str. 3)** 42

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 986/2007

z dnia 23 sierpnia 2007 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 24 sierpnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 sierpnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 756/2007 (Dz.U. L 172 z 30.6.2007, str. 41).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 23 sierpnia 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MK	55,1
	TR	56,2
	XK	48,8
	XS	36,3
	ZZ	49,1
0707 00 05	TR	106,4
	ZZ	106,4
0709 90 70	TR	106,5
	ZZ	106,5
0805 50 10	AR	64,3
	UY	49,5
	ZA	62,2
	ZZ	58,7
0806 10 10	EG	236,6
	TR	99,3
	US	164,8
	ZZ	166,9
0808 10 80	AR	46,1
	BR	77,5
	CL	73,5
	CN	72,8
	NZ	88,2
	US	100,4
	ZA	84,0
	ZZ	77,5
0808 20 50	AR	43,8
	CN	21,3
	TR	121,2
	ZA	89,6
	ZZ	69,0
0809 30 10, 0809 30 90	TR	142,6
	ZZ	142,6
0809 40 05	BA	41,3
	IL	153,7
	TR	78,6
	ZZ	91,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 987/2007**z dnia 22 sierpnia 2007 r.****ustanawiające zakaz połowów smuklicy w strefie WE IIa oraz IV przez statki pływające pod banderą Niemiec**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 41/2007 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustalające wielkości dopuszczalnych połowów na 2007 r. i związane z nimi warunki dla pewnych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2007.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2007 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2007 r. państwu członkowskiemu określonymu w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 sierpnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, str. 11. Sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 15 z 20.1.2007, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 898/2007 (Dz.U. L 196 z 28.7.2007, str. 22).

ZAŁĄCZNIK

Nr	26
Państwo członkowskie	Niemcy
Stado	LEZ/2AC4-C
Gatunek	Smuklica (<i>Lepidorhombus</i> spp.)
Obszar	Wody WE obszaru IIa oraz IV
Data	19 lipca 2007 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 988/2007**z dnia 22 sierpnia 2007 r.****ustanawiające zakaz połowów dorsza w wodach Norwegii obszaru ICES I oraz II przez statki pływające pod banderą Hiszpanii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 41/2007 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustalające wielkości dopuszczalnych połowów na 2007 r. i związane z nimi warunki dla pewnych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2007.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2007 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2007 r. państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 sierpnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, str. 11. Sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 15 z 20.1.2007, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 818/2007 (Dz.U. L 196 z 28.7.2007, str. 22).

ZAŁĄCZNIK

Nr	25
Państwo członkowskie	Hiszpania
Stado	COD/1N2AB.
Gatunek	Dorsz (<i>Gadus morhua</i>)
Obszar	Wody Norwegii obszaru ICES I oraz II
Data	20 lipca 2007 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 989/2007**z dnia 23 sierpnia 2007 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwy (Barèges-Gavarnie (CHNP) – Hořické trubičky (CHOG))**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy i na mocy art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Francji o rejestrację nazwy „Barèges-Gavarnie” oraz wniosek Republiki Czeskiej o rejestrację nazwy „Hořické trubičky” zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ nie zgłoszono Komisji żadnego oświadczenia o sprzeciwie na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwy te powinny zostać zarejestrowane,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwy wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostają zarejestrowane.

Artykuł 2 Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 sierpnia 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, str. 12. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 279 z 17.11.2006, str. 9 (Barèges-Gavarnie); Dz.U. C 280 z 18.11.2006, str. 10 (Hořické trubičky).

ZAŁĄCZNIK

1. Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu

Klasa 1.3. Sery

FRANCJA

Barèges-Gavarnie (CHNP)

2. Środki spożywcze, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia

Klasa 2.4. Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarskie

REPUBLIKA CZESKA

Hořické trubičky (CHOG)

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 24 kwietnia 2007 r.

w sprawie programu pomocy państwa realizowanego przez Słowenię w oparciu o krajowe ustawodawstwo dotyczące kwalifikowanych producentów energii elektrycznej, sprawa nr C 7/2005

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1181)

(Jedynie tekst w języku słoweńskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/580/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

wezawszy zainteresowane strony do przedstawienia uwag zgodnie z przepisami wymienionymi powyżej⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

(1) Pismem zarejestrowanym przez Komisję w dniu 1 października 2003 r. władze Słowenii przedstawiły program dotyczący odzyskania kosztów osieroconych w elektrowniach w Republice Słowenii w ramach tymczasowej procedury, o której mowa w części 3 ust. 1 lit. c) załącznika IV do Traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Repu-

bliki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej. Zgłoszenie to zostało zarejestrowane jako wniosek o pomoc państwa pod numerem SI 7/03.

(2) W trakcie wymiany korespondencji okazało się, że dwie elektrownie, które zostały wymienione w krótkim opisie zgłoszonych środków, skorzystały z pomocy państwa w ramach innego programu pomocy. Ten drugi program pomocy państwa (zwany dalej „programem pomocy”) został zarejestrowany przez Komisję w dniu 6 grudnia 2004 r. pod numerem pomocy państwa NN 80/04.

(3) Opierając się na dostępnych informacjach, Komisja wyraziła wątpliwości co do zgodności pewnych części programu pomocy ze wspólnym rynkiem. W związku z powyższym w dniu 2 lutego 2005 r. Komisja przyjęła decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na mocy art. 88 ust. 2 Traktatu WE (zwaną dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”) i wezwała władze Słowenii do przedstawienia uwag. W dniu 15 marca 2005 r. decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*⁽²⁾. Wszystkie zainteresowane strony wezwano do przedstawienia uwag w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 22.2.2005, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 63 z 15.3.2005, str. 2.

- (4) Pismem z dnia 11 marca 2005 r., zarejestrowanym przez Komisję w dniu 14 marca 2005 r., władze Słowenii przedstawiły swoje uwagi do wątpliwości wysuniętych w decyzji o wszczęciu postępowania. W dniach 25 kwietnia 2005 r., 11 lipca 2005 r., 23 listopada 2005 r. i 22 czerwca 2006 r. Komisja przesłała władzom Słowenii dalsze zapytania, na które władze Słowenii odpowiedziały pismem z dnia 14 czerwca 2005 r. (zarejestrowanym przez Komisję tego samego dnia), pismem z dnia 20 września 2005 r. (zarejestrowanym przez Komisję tego samego dnia), pismem z dnia 31 stycznia 2006 r. (zarejestrowanym przez Komisję tego samego dnia) i pismem z dnia 7 lipca 2006 r. (zarejestrowanym przez Komisję dnia 14 lipca 2006 r.).
- (5) Komisja nie otrzymała żadnych uwag od innych zainteresowanych stron.
- (6) Po spotkaniu technicznym pomiędzy służbami Komisji a władzami Słowenii, które odbyło się w dniu 25 października 2006 r., władze Słowenii przekazały Komisji dodatkowe wyjaśnienia pismem z dnia 23 listopada 2006 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 24 listopada 2006 r.

2. OPIS PROGRAMU POMOCY

- (7) Realizację programu rozpoczęto w 2001 r., a jego celem było wspieranie wytwarzania w Słowenii energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, jak również w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii pochodzącej ze źródeł rodzimych.
- (8) W celu skorzystania z programu pomocy producent energii elektrycznej musi uzyskać status „producenta kwalifikowanego”, przyznawany przez Ministerstwo Środowiska, Planowania Przestrzennego i Energii⁽¹⁾.
- (9) Status producenta kwalifikowanego może zostać przyznany trzem kategoriom producentów energii:
- i) elektrowniom wytwarzającym energię elektryczną ze źródeł odnawialnych, z wyjątkiem elektrowni wodnych o mocy powyżej 10 MW;
  - ii) producentom energii elektrycznej wytwarzanej w procesie kogeneracji o wyższej niż średnia wydajności, z wyjątkiem miejskich przedsiębiorstw

ciepłowniczych o mocy powyżej 10 MW oraz elektrociepłowni przemysłowych o mocy powyżej 1 MW;

- iii) elektrowni ciepłej w Trbovlje (zwanej dalej „elektrownią w Trbovlje”) w odniesieniu do tej części produkcji, która wykorzystuje do 15 % rodzimej energii pierwotnej potrzebnej do pokrycia zużycia energii elektrycznej w Słowenii.

- (10) W 2003 r. udział producentów kwalifikowanych w rynku wytwarzania energii elektrycznej w Słowenii stanowił około 11,2 %. Po pominięciu elektrowni w Trbovlje oraz elektrociepłowni w Lublanie udział ten spada do poziomu około 2,7 %.
- (11) Producenci kwalifikowani mają prawo sprzedaży całej wyprodukowanej energii elektrycznej operatorom sieci energetycznych, do której są przyłączeni, po stałej cenie ustalonej na poziomie centralnym i dostosowywanej corocznie przez odpowiednie władze. Cena ta kształtuje się powyżej ceny rynkowej. Producenci kwalifikowani mogą również zdecydować się na sprzedaż wyprodukowanej energii elektrycznej na wolnym rynku. W takim przypadku mają oni prawo do otrzymania od państwa opłaty wyrównawczej odpowiadającej różnicy pomiędzy dochodem, jaki uzyskaliby w przypadku sprzedaży wyprodukowanej energii elektrycznej operatorom sieci energetycznych, a dochodem, który uzyskali ze sprzedaży energii na wolnym rynku.
- (12) Operatorzy sieci energetycznych odzyskują poniesione z tytułu obowiązku zakupu energii elektrycznej straty z funduszu utworzonego na mocy przepisów. Środki z tego funduszu są także przeznaczane na opłaty wyrównawcze dla producentów kwalifikowanych, którzy decydują się na sprzedaż wyprodukowanej energii elektrycznej na wolnym rynku. Fundusz ten zasilany jest z przychodów w postaci opłat parafiskalnych pobieranych z tytułu zużycia energii elektrycznej; opłaty te są nałożone na wszystkich odbiorców energii elektrycznej w Słowenii.

3. WĄTPLIWOŚCI WYRAŻONE W DECYZJI O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA

- (13) Po przeanalizowaniu dostępnych informacji Komisja doszła do wstępnego wniosku, że program ten stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, ponieważ spełnione zostały cztery łączne kryteria definicji pomocy państwa.
- (14) Komisja wyraziła również wątpliwości co do zgodności programu pomocy ze wspólnym rynkiem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie w sprawie warunków otrzymania statusu kwalifikowanego producenta energii elektrycznej (Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii nr 29/01 i nr 99/01).

- (15) Po pierwsze, Komisja przeanalizowała środek pomocy w świetle wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego ⁽¹⁾ (zwanymi dalej „wytycznymi w sprawie ochrony środowiska”). Z przeprowadzonej analizy wynikają wątpliwości co do zgodności środka pomocy z wytycznymi w sprawie ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do definicji producentów wykorzystujących odnawialne źródła energii i wydajnych producentów energii elektrycznej pozyskiwanej w procesie kogeneracji oraz w odniesieniu do wysokości przyznanej pomocy w porównaniu z rzeczywistymi kosztami dodatkowymi poniesionymi przez producentów.
- (16) Po drugie, Komisja przeanalizowała środek pomocy w świetle Komunikatu Komisji w sprawie metod analizy pomocy państwa związanej z kosztami osierocznymi ⁽²⁾ (zwanego dalej „metodologią”). W wyniku powyższej analizy nasuwają się wątpliwości co do zgodności programu pomocy z opisaną w komunikacie metodologią. W szczególności Komisja nie była w stanie ustalić, czy wysokość pomocy została obliczona w wystarczająco precyzyjny sposób, z uwzględnieniem rozbitcia obliczeń na poszczególne elektrownie, tak jak jest to wymagane w ramach wyżej wspomnianej metodologii.
- (17) Po trzecie, Komisja przeanalizowała środek pomocy jako rekompensatę z tytułu kosztów związanych z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym. Z przeprowadzonej analizy wynikają wątpliwości co do zgodności środka pomocy z tym kryterium, ponieważ dla większości beneficjentów Komisja nie była w stanie wystarczająco precyzyjnie określić rodzaju usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, za które beneficjenci byli odpowiedzialni, a w przypadku jednego beneficjenta, w przypadku którego usługi można było precyzyjnie zdefiniować, Komisja nie była w stanie ustalić, do jakiego stopnia rekompensata ta była proporcjonalna do wykonywanych usług.
- (18) Komisja wyraziła również wątpliwości, czy środek pomocy finansowany z opłat parafiskalnych nałożonych na odbiorców energii elektrycznej jest zgodny z art. 25 i art. 90 Traktatu WE.

4. UWAGI PRZEKAZANE PRZEZ INNE ZAINTERESOWANE STRONY

- (19) Po ogłoszeniu decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie otrzymała żadnych uwag od innych zainteresowanych stron.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.

⁽²⁾ Komunikat przyjęty przez Komisję dnia 26 lipca 2001 r. Dostępny na stronie Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Konkurencji pod adresem: http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/legislation/stranded_costs_en.pdf
Przekazany państwom członkowskim pismem o numerze referencyjnym SG(2001) D/290869 z dnia 6 sierpnia 2001 r.

5. WSTĘPNE UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE

- (20) Pismem z dnia 11 marca 2005 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 14 marca 2005 r., władze Słowenii przedstawiły swoje uwagi do wątpliwości wysuniętych w decyzji o wszczęciu postępowania. Uwagi te odnosiły się wyłącznie do kwestii definicji pomocy państwa oraz do pojęcia opłat parafiskalnych.

5.1. Istnienie pomocy państwa

- (21) Władze Słowenii zwróciły uwagę na fakt, że operatorzy systemu dystrybucyjnego w Słowenii nie należą w 100 % do państwa; w rzeczywistości operatorzy ci należą w około 80 % do państwa, a w około 20 % do prywatnych i innych funduszy inwestycyjnych. Ponadto do celów programu obowiązkowego zakupu energii elektrycznej ustawodawstwo słoweńskie nie rozróżnia pomiędzy operatorami państwowymi a operatorami prywatnymi. Słoweńska ustawa o energii ⁽³⁾ nie zawiera wymogu, aby operator był przedsiębiorstwem państwowym, i zezwala, aby operatorami były przedsiębiorstwa zarówno prywatne, jak i państwowe.
- (22) W opinii władz Słowenii wyłączone stwierdzenie, że dany podmiot objęty programem obowiązkowego zakupu energii elektrycznej jest przedsiębiorstwem państwowym, nie daje podstaw do stwierdzenia, że istnieje pomoc państwa. Władze Słowenii odniosły się tym samym do orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98.
- (23) Ponadto władze Słowenii twierdzą, że system zakupu energii elektrycznej od producentów kwalifikowanych, określony w słoweńskich przepisach wykonawczych, jest bardzo zbliżony do innych programów przeanalizowanych uprzednio przez Komisję, np. w sprawach dotyczących pomocy państwa o numerach NN 27/2000 oraz NN 68/2000 ⁽⁴⁾, w których Komisja ustaliła, że pomoc państwa nie miała miejsca. Zdaniem władz Słowenii w obu powyższych sprawach Komisja uznała, że skoro obowiązek zakupu energii elektrycznej miał zastosowanie zarówno w odniesieniu do licznych prywatnych operatorów sieci energetycznych, jak i w odniesieniu do kilku publicznych operatorów sieci, przepisów – ani też środków pomocy w wymienionej powyżej sprawie – nie można uznać za związane z wykorzystaniem zasobów państwowych.
- (24) W świetle powyższych ustaleń oraz uwzględniając system w obecnym kształcie władze Słowenii uznały, że ponieważ przedmiotowe środki pomocy – ze względu na swój charakter – nie pochodzą z zasobów państwowych, kwestia własności podmiotów objętych tym programem nie ma wpływu na charakter tych środków.

⁽³⁾ Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii nr 79/1999 i nr 51/2004.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 164 z 10.7.2002, str. 3, dla obu spraw.

- (25) Ponadto władze Słowenii utrzymują, że środki otrzymywane przez przedsiębiorstwo publiczne pochodzące z obowiązkowych opłat nie stanowią pomocy państwa, w przypadku gdy przedsiębiorstwo to nie może swobodnie dysponować tymi środkami. W odniesieniu do wspomnianego programu obowiązkowego zakupu energii elektrycznej źródłem finansowania jest opłata z tytułu użytkowania sieci uiszczana przez wszystkich odbiorców energii elektrycznej, z której część pobierana jest przez operatorów sieci energetycznych i umieszczana na oddzielnych rachunkach bankowych z przeznaczeniem na z góry określony cel.

5.2. Opłaty parafiskalne

- (26) Władze Słowenii zwróciły uwagę na fakt, że program obowiązkowego zakupu energii elektrycznej jest zasilany w części z opłat z tytułu użytkowania sieci uiszczanych przez wszystkich odbiorców energii w oparciu o jednakowe warunki, które są znane z wyprzedzeniem. Składowe opłaty z tytułu użytkowania sieci są określane przez Agencję Energii (organ regulujący rynek energii) oraz rząd. Różnice w cenie pokrywane są w ramach mechanizmu, na podstawie którego operatorzy sieci energetycznych kupują energię elektryczną po stałej cenie, a następnie odsprzedają ją po cenie rynkowej. Wszelkie ponoszone w ramach tego procesu straty pokrywane są z puli zgromadzonych na ten cel środków pochodzących z opłat pobieranych przez operatorów sieci energetycznych z tytułu użytkowania sieci. Tym samym w ramach programu obowiązkowego zakupu energii operatorzy sieci otrzymują środki nie od państwa, lecz z tej części opłat pobieranych przez operatorów z tytułu użytkowania sieci, która im przypada.
- (27) Operatorzy sieci mają obowiązek ulokować zebrane środki na rachunku bankowym przeznaczonym na ten cel. Ze środków tych są również finansowane dodatkowe opłaty wyrównawcze dla producentów kwalifikowanych, którzy sami lub przez pośrednika sprzedają część wytworzonej energii.
- (28) Władze Słowenii uznały, że program ten nie wykorzystuje ani środków państwowych, ani żadnych innych środków, za pośrednictwem których środki państwowe mogłyby zostać przekazane. Środki na zasilenie programu nie mogą być uważane za środki pochodzące z opłat parafiskalnych, ponieważ nie pochodzą z budżetu państwa i nie stanowią zasobów państwowych.

6. DODATKOWE INFORMACJE PRZEKAZANE PRZEZ SŁOWENIĘ

- (29) W dalszej korespondencji władze Słowenii przedstawiły Komisji dodatkowe informacje dotyczące programu oraz zaproponowały podjęcie pewnych zobowiązań.

Energia odnawialna

- (30) Władze Słowenii przekazały najnowsze informacje dotyczące celów programu pomocy w zakresie ochrony

środowiska. Program pomocy miał przede wszystkim przyczynić się do realizacji ogólnych celów związanych z polityką ochrony środowiska, a mianowicie spowodować:

- i) bardziej wydajne zużycie energii;
- ii) zwiększenie poziomu energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych w ramach wspólnotowego bilansu energii pierwotnej z poziomu 8,8 % w 2001 r. do poziomu 12 % w 2010 r.

- (31) Ustalone cele obejmują proces kogeneracji, tj. skojarzone wytwarzanie energii cieplnej i elektrycznej oraz wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, z których oba są objęte programem obowiązkowego zakupu energii elektrycznej. Oba te cele są zgodne z celami określonymi dla Słowenii między innymi w dyrektywie 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych⁽¹⁾. Dyrektywa 2001/77/WE ustala orientacyjne cele dla poszczególnych państw członkowskich. W odniesieniu do Słowenii celem tym jest osiągnięcie pułapu zużycia energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł odnawialnych na poziomie 32,6 % w 2010 r.
- (32) Łączna liczba elektrowni, od których nabywana jest energia elektryczna w ramach programu pomocy, wynosi 434, z których 430 przyłączonych jest do sieci dystrybucyjnej, natomiast 4 z nich przyłączonych jest do sieci przesyłowej. Ponad 90 % elektrowni przyłączonych do sieci dystrybucyjnej stanowią hydroelektrownie, zaś pozostałe to elektrownie wykorzystujące biomasę, elektrownie słoneczne oraz elektrociepłownie.
- (33) Program pomocy obowiązuje od chwili wejścia w życie dekretu w sprawie zasad ustalania cen i zakupu energii elektrycznej od producentów kwalifikowanych⁽²⁾, który wszedł w życie w dniu 4 kwietnia 2002 r.
- (34) Obowiązujące obecnie umowy dotyczące zakupu energii elektrycznej zawarte pomiędzy elektrowniami kwalifikowanymi a operatorami sieci przesyłowych lub systemu przesyłowego zostały przewidziane na okres 10 lat.
- (35) Władze Słowenii wyjaśniły, że zgodnie z art. 4 ustawy o energii z 1999 r. odnawialne źródła energii są określone w sposób zgodny z dyrektywą 2001/77/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283 z 27.10.2001, str. 33.

⁽²⁾ Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii nr 25/02.

- (36) Głównym celem programu pomocy jest zapewnienie odpowiednich warunków gospodarczych dla rozwoju oraz realizacji nowych projektów elektrowni kwalifikowanych. Analiza kosztów poszczególnych elektrowni kwalifikowanych (przy uwzględnieniu źródeł energii pierwotnej oraz wielkości elektrowni) posłużyła jako schemat do ustalenia cen, które mogłyby zagwarantować minimalną stopę zwrotu potrzebną do realizacji nowych inwestycji, w odniesieniu do poszczególnych kategorii elektrowni kwalifikowanych. Wysokość pomocy lub opłaty wyrównawczej odpowiada różnicy pomiędzy jednolitą ceną roczną zakupu a średnią ceną rynkową energii elektrycznej. W przypadku wzrostu cen na wolnym rynku wysokość opłaty wyrównawczej zostaje odpowiednio obniżona.
- (37) W poniższej tabeli przedstawione są koszty wytwarzania energii ponoszone przez producentów kwalifikowanych z rozbiem na technologie poszczególnych elektrowni, ich rozmiar oraz środki uzyskane w ramach programu pomocy. Tabela zakłada średnią cenę rynkową w wysokości 8 SIT/kWh. Wartość ta jest podana wyłącznie w celach orientacyjnych z uwagi na fakt, że gdy ceny rynkowe rosną, wysokość opłaty wyrównawczej ulega zmniejszeniu.
- (38) We wszystkich przypadkach koszty wytworzenia energii przewyższają średnią cenę rynkową oraz cenę jednolitą gwarantowaną w ramach programu pomocy przeznaczoną dla producentów kwalifikowanych.

Tabela 1

Porównanie kosztów wytworzenia energii elektrycznej w elektrowniach kwalifikowanych i ceny zakupu przewidzianej w ramach programu pomocy

Rodzaj elektrowni kwalifikowanej pod względem podstawowego źródła energii		Moc	Koszt wytworzenia energii	Różnica	Opłata wyrównawcza
	Rozmiar	[kW]	[SIT/kWh]	[SIT/kWh]	[SIT/kWh]
Hydroelektrownie	do 1 MW	100	15,53	7,53	6,75
	od 1 MW do 10 MW	3 000	14,33	6,33	6,23
Elektrownie wykorzystujące biomasę	do 1 MW	600	24,80	16,80	8,69
	ponad 1 MW	1 500	18,18	10,18	8,17
Elektrownie wiatrowe	do 1 MW	100	23,28	15,28	6,55
	ponad 1 MW	20 000	15,49	7,49	6,05
Elektrownie geotermalne		3 000	14,59	6,59	6,05
Elektrownie słoneczne	do 36 MW	36	175,26	167,26	81,67
	ponad 36 kW	100	122,58	114,58	7,46
Inne elektrownie kwalifikowane (biogaz)		120	30,39	22,39	20,97
Elektrownie kwalifikowane lub elektrownie ciepłe wykorzystujące odpady komunalne	do 1 MW	100	13,97	5,97	4,74
	od 1 MW do 10 MW	3 000	12,08	4,08	3,87
Elektrociepłownie wytwarzające energię elektryczną w procesie kogeneracji na potrzeby ciepłownictwa komunalnego	do 1 MW	700	16,54	8,54	5,9
	od 1 MW do 10 MW	3 000	14,56	6,56	5,38
Elektrociepłownie wytwarzające energię elektryczną w procesie kogeneracji na potrzeby przemysłu	do 1 MW	700	14,95	6,95	4,83

Uwaga: Zakładając cenę rynkową w wysokości 8 SIT/kWh.

- (39) Jak wykazano w poniższej tabeli, z analizy kosztów oraz kalkulacji ekonomicznej przeprowadzonej dla różnych kategorii elektrowni kwalifikowanych wynika, że w żadnej z elektrowni kwalifikowanych wartość bieżąca netto cen zakupu mających zastosowanie w ramach programu pomocy nie przekracza bieżącej wartości netto kosztów wszystkich inwestycji ogółem.

Tabela 2

Porównanie wartości bieżącej netto cen zakupu z kosztami inwestycji poszczególnych elektrowni kwalifikowanych

Rodzaj elektrowni kwalifikowanej pod względem źródła energii pierwotnej		Moc	Plano- wana roczna sprzedaż	Poszcze- gólne koszty inwestycji	Inwes- tycje	Roczna opłata wyrów- nawcza	Opłata wyrównaw- cza – koszty inwestycji (wartość bieżąca netto)
	Rozmiar	[kW]	[MWh]	[SIT/kW]	[w mln SIT]	[w mln SIT rocznie]	[w mln SIT]
Hydroelektrownie	do 1 MW	100	456	480 000	48	2,9	- 21,0
	od 1 MW do 10 MW	3 000	10 656	380 000	1 140	63,1	- 549,1
Elektrownie wykorzystujące biomasę	do 1 MW	600	2 725	990 000	594	22,5	- 369,3
	ponad 1 MW	1 500	6 813	660 000	990	52,9	- 492,1
Elektrownie wiatrowe	do 1 MW	100	187	341 000	34	1,2	- 22,2
	ponad 1 MW	20 000	40 800	253 000	5 060	234,5	- 2 802,2
Elektrownie geotermalne		3 000	20 736	715 000	2 145	119,2	- 1 029,1
Elektrownie słoneczne	do 36 kW	36	34	1 430 000	52	2,7	- 26,2
	ponad 36 kW	100	116	1 210 000	121	0,8	- 105,4
Inne elektrownie kwalifikowane (biogaz)		120	628	913 000	110	12,5	- 1,0
Elektrownie kwalifikowane lub elektrownie ciepłe wykorzystujące odpady komunalne	do 1 MW	100	624	319 000	32	2,8	- 7,0
	od 1 MW do 10 MW	3 000	19 728	286 000	858	72,5	- 212,0
Elektrociepłownie wytwarzające energię elektryczną w procesie kogeneracji na potrzeby ciepłownictwa komunalnego	do 1 MW	700	2 496	198 000	139	16,1	- 16,0
	od 1 MW do 10 MW	3 000	10 698	165 000	495	63,0	- 19,3
Elektrociepłownie wytwarzające energię elektryczną w procesie kogeneracji na potrzeby przemysłu	do 1 MW	700	3 135	187 000	131	2,5	- 5,0

Uwaga: Przy zastosowaniu stopy dyskontowej w wysokości 8 % na okres 15 lat oraz przy obniżeniu ceny zakupu lub opłaty wyrównawczej o 5 % po 5 latach i o 10 % po 10 latach, zgodnie z dekretem dotyczącym zakupu.

- (40) Opłaty wyrównawcze dla poszczególnych elektrowni kwalifikowanych obejmują również zwrot z kapitału określony w ustawodawstwie słoweńskim, co stanowi minimalną stopę dyskontową w wysokości 8 % w odniesieniu do inwestycji zrealizowanych ze środków publicznych. W wyniku niedostosowania cen zakupu do opłat wyrównawczych zwrot z kapitału dla wszystkich elektrowni kwalifikowanych wytwarzających energię elektryczną ze źródeł odnawialnych wynosi obecnie poniżej 8 %, co wykazano w poniższej tabeli. W odniesieniu do opłat wyrównawczych przyznawanych elektrowniom słonecznym nie wykazują one żadnego zysku (ujemny zwrot), zwłaszcza w przypadku elektrowni małych i średnich.

Tabela 3

Zwrot z kapitału dla poszczególnych elektrowni kwalifikowanych

Rodzaj elektrowni kwalifikowanej pod względem źródła energii pierwotnej	Moc	Opłata wyrównawcza	Zwrot z kapitału zawarty w opłacie wyrównawczej	
	Rozmiar	[kW]	[SIT/kWh]	
Hydroelektrownie	do 1 MW	100	6,75	6,95 %
	od 1 MW do 10 MW	3 000	6,23	7,90 %
Elektrownie wykorzystujące biomasę	do 1 MW	600	8,69	2,30 %
	ponad 1 MW	1 500	8,17	6,00 %
Elektrownie wiatrowe	do 1 MW	100	6,55	0,40 %
	ponad 1 MW	20 000	6,05	6,35 %
Elektrownie geotermalne		3 000	6,05	7,30 %
Elektrownie słoneczne	do 36 kW	36	81,67	-1,4 %
	ponad 36 kW	100	7,46	-15,0 %
Inne elektrownie kwalifikowane (biogaz)		120	20,97	6,80 %
Elektrownie kwalifikowane lub elektrownie ciepłe wykorzystujące odpady komunalne	do 1 MW	100	4,74	4,40 %
	od 1 MW do 10 MW	3 000	3,87	7,30 %
Elektrociepłownie wytwarzające energię elektryczną w procesie kogeneracji na potrzeby ciepłownictwa komunalnego	do 1 MW	700	5,9	0,49 %
	od 1 MW do 10 MW	3 000	5,38	4,20 %
Elektrociepłownie wytwarzające energię elektryczną w procesie kogeneracji na potrzeby przemysłu	do 1 MW	700	4,83	-0,1 %

Uwaga: Zwrot z kapitału obliczony dla inwestycji zrealizowanych w odniesieniu do elektrowni kwalifikowanych (patrz: tabela 2) przy aktualnej wartości opłaty wyrównawczej.

Kogeneracja – wytwarzanie energii elektrycznej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła

- (41) Władze Słowenii wyjaśniają, że nowe zakłady kogeneracyjne (wytwarzające energię elektryczną w skojarzeniu z ciepłą) wyposażone są w turbiny gazowe, które podczas działania osiągają wydajność elektryczną pomiędzy 37 % a 40 %, natomiast całkowitą wydajność w wysokości ponad 80 %. Nowe, mniejsze turbiny osiągają wydajność elektryczną powyżej 30 % i całkowitą wydajność także w wysokości ponad 80 %. Biorąc pod uwagę, że średnia wydajność elektryczna konwencjonalnych elektrowni ciepłych w Słowenii wynosi około 31 %, wskazuje to na znaczne oszczędności w odniesieniu do energii pierwotnej (między 15 % a 25 %) możliwe do osiągnięcia dzięki wytwarzaniu energii elektrycznej w zakładach kogeneracyjnych oraz dzięki znacznie lepszemu wykorzystaniu ciepła.
- (42) Wydajność operacyjna elektrowni kwalifikowanych wytwarzających energię elektryczną w procesie kogeneracji jest ustalona na takim poziomie, aby spełniała kryteria wydajności określone w dyrektywie 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającej dyrektywę 92/42/EWG ⁽¹⁾.
- (43) Władze Słowenii wykazały, że koszty wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach kwalifikowanych wytwarzających energię elektryczną w procesie kogeneracji są we wszystkich przypadkach wyższe niż ceny zakupu przewidziane w ramach programu pomocy. Władze Słowenii wykazały również, że wartość bieżąca netto opłat wyrównawczych jest niższa niż koszty inwestycji, a zwrot z inwestycji plasuje się poniżej 4,2 % (patrz: trzy ostatnie linijki we wszystkich powyżej zamieszczonych tabelach). Obliczenia uwzględniają zyski pochodzące z wykorzystania ciepła.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, str. 50.

Bezpieczeństwo dostaw

- (44) Słowenia wprowadziła w życie usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w zakresie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Zgodnie z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE usługa ta opiera się na wykorzystaniu własnych pierwotnych źródeł paliw kopalnych do wytwarzania energii elektrycznej. W tym celu wykorzystuje się 600 000 ton słoweńskiego węgla brunatnego rocznie do produkcji energii elektrycznej. Węgiel brunatny jest jedynym źródłem paliwa kopalnego występującym w Słowenii. Z uwagi na fakt, że węgiel brunatny jest wykorzystywany w najbardziej skuteczny sposób w jednym z zakładów należących do elektrowni w Trbovlje (TET2, usytuowanym w pobliżu kopalni węgla brunatnego), obowiązek przestrzegania powyższych zobowiązań spoczywa na elektrowni w Trbovlje. Ustalono, że taką ilość energii elektrycznej można zakupić w ramach programu obowiązkowego zakupu energii elektrycznej.
- (45) Przedmiotowa energia elektryczna kupowana jest po cenie ustalonej corocznie przez władze Słowenii i odpowiada kosztom wytworzenia energii elektrycznej w elektrowni w Trbovlje. W cenie zakupu nie uwzględnia się żadnego elementu zysku.
- (46) Władze Słowenii w poniższej tabeli przedstawiły przybliżoną wartość pomocy udzielonej temu przedsiębiorstwu w ostatnich latach:

Tabela 4

Przybliżona wartość pomocy

	7-12.2001 r.	2002 r.	2003 r.	2004 r.
Ilość (GWh)	254,3	562,2	563,4	563,0
Cena zakupu (SIT/kWh)	17,00	15,36	15,34	16,59
Koszt zakupu (w tysiącach SIT)	4 323 943	8 636 245	8 644 855	9 339 836
Cena sprzedaży (SIT/kWh)	7,13	5,97	7,60	7,71
Koszt sprzedanej energii (w tysiącach SIT)	1 813 111	3 357 073	4 281 840	4 340 040
Kwota pomocy (w tysiącach SIT)	2 510 832	5 279 172	4 363 015	4 999 795
Poziom pomocy (SIT/kWh)	9,87	9,39	7,74	8,88

- (47) Wykorzystanie miejscowego węgla brunatnego jest w zasadzie możliwe również w przypadku elektrowni w Šoštanj, do której należy 5 zakładów, z których 2 nowsze wyposażone są w system oczyszczania gazów spalinowych, natomiast 3 starsze nie posiadają takiego wyposażenia. Zakłady te spalają węgiel kamienny pochodzący z niedalekiej kopalni i mogłyby, po spełnieniu pewnych warunków, spalać węgiel brunatny. W dwóch nowszych zakładach wykorzystanie mocy energetycznej do spalania węgla brunatnego z pobliskiej kopalni osiągnęło maksymalny poziom. Wydajność pobliskiej kopalni pokrywa niemal całość zapotrzebowania obu tych zakładów. Spalanie węgla brunatnego byłoby możliwe jedynie w trzech starszych zakładach, które nie są w pełni wykorzystywane i wciąż dysponują rezerwami mocy. Jednak w tym przypadku występują następujące trudności:
- i) transport kolejowy węgla brunatnego z Trbovlje do Šoštanj wymagałby wydatku rzędu 5 EUR za tonę; uwzględniając zaplanowane wydobycie węgla brunatnego w ramach krajowego bilansu energetycznego (600 000 ton rocznie), stanowiłoby to wydatek rzędu 3 mln EUR rocznie;
  - ii) spalanie węgla brunatnego zwiększyłoby emisję tlenku siarki (SO₂) o 30 000 ton rocznie z uwagi na fakt, że zakłady 1, 2 i 3 elektrowni w Šoštanj nie są wyposażone w urządzenia do oczyszczania gazów spalinowych, a węgiel brunatny wydobywany na Słowenii zawiera pomiędzy 2,2 % a 2,5 % siarki;
  - iii) z uwagi na fakt, że zakłady 1, 2 i 3 elektrowni w Šoštanj mają znacznie niższą wydajność termodynamiczną niż elektrownia w Trbovlje, spalanie tej samej ilości węgla brunatnego w trzech zakładach elektrowni w Šoštanj zamiast w elektrowni w Trbovlje zwiększyłoby emisję dwutlenku węgla (CO₂) o około 15 %.
- Z uwagi na powyższe argumenty wynika, że spalanie węgla brunatnego w zakładach elektrowni w Šoštanj nie ma żadnego ekonomicznego uzasadnienia.

- (48) Jedynym możliwym miejscem spalania węgla brunatnego jest elektrociepłownia wykorzystująca technologię kogeneracji w Lublanie (zwana dalej „elektrociepłownią TE-TOL”), która aż do 2000 r. wykorzystywała miejscowy węgiel brunatny jako główne źródło energii. Z uwagi na fakt, że zakłady należące do elektrociepłowni TE-TOL nie są wyposażone w urządzenia do oczyszczania gazów spalinowych, nie może w nich być spalany węgiel brunatny wydobywany na Słowenii, gdyż zawiera on pomiędzy 2,2 % a 2,5 % siarki. Elektrociepłownia TE-TOL zaprzestała spalania miejscowego węgla brunatnego z powyżej wymienionych względów i spala teraz wyłącznie węgiel importowany z Indonezji, który zawiera znacznie mniejsze stężenie siarki (poniżej 0,5 %), co sprawia, że zakład ten nie potrzebuje urządzeń do odsiarczania gazów spalinowych. Wyposażenie elektrociepłowni TE-TOL w urządzenia do oczyszczania gazów spalinowych byłoby nieuzasadnione z ekonomicznego punktu widzenia.
- (49) Władze Słowenii zobowiązały się, że z uwagi na bezpieczeństwo dostaw w ciągu roku kalendarzowego pomoc państwa obejmie nie więcej niż 15 % całej energii pierwotnej niezbędnej do wytworzenia energii elektrycznej używanej w Słowenii.

Kumulacja

- (50) W ramach programu obowiązkowego zakupu energii elektrycznej przewiduje się, że pokryta zostanie jedynie część kosztów amortyzacyjnych poniesionych przez kwalifikowanych producentów energii.
- (51) Zasady rozdziału środków w celu wspierania wykorzystania odnawialnych źródeł energii, wydajnego wykorzystania energii i technologii kogeneracji⁽¹⁾ pozwoliły na przyznanie pomocy inwestycyjnej elektrowniom wykorzystującym odnawialne źródła energii oraz elektrociepłowniom pozyskującym energię w procesie kogeneracji. Jednakże w ramach nowych zasad rozdziału środków w celu wspierania wydajnego wykorzystania energii oraz wykorzystania odnawialnych źródeł energii⁽²⁾ pomoc inwestycyjna na rzecz wymienionych powyżej elektrowni została zniesiona. Przyznano odstępstwa od tych zasad dla elektrowni, które nie są przyłączone do sieci miejskich i które nie są objęte programem pomocy, oraz dla elektrowni o mocy nieprzekraczającej 10 MW, korzystających z odnawialnych źródeł energii oraz wykorzystujących stare bądź nowe technologie. W odniesieniu do tych właśnie elektrowni, z uwagi na wysoki koszt wytwarzania energii elektrycznej, osiągnięte ze sprzedaży energii zyski nie są wystarczające, aby zapewnić rentowność inwestycji. Rodzaj technologii kwalifikujący się do objęcia pomocą jest każdorazowo określany w odbywających się co pewien czas zaproszeniach do składania ofert.
- (52) W celu uniknięcia nadmiernej kumulacji pomocy art. 14 dekretu w sprawie zasad ustalania cen i zakupu energii elektrycznej od producentów kwalifikowanych przewiduje, że w przypadku uzyskania przez producenta kwalifikowanego dotacji na budowę elektrowni, gwarantowana cena zakupu wytworzonej energii ulega proporcjonalnie obniżeniu.
- (53) Zgodnie z powyższym artykułem producent kwalifikowany – w momencie zawarcia umowy dotyczącej zakupu energii elektrycznej z operatorem systemu przesyłowego, do którego jest przyłączony – zobowiązany jest do ujawnienia kwoty dotacji, jaką otrzymał w celu budowy elektrowni. Zadeklarowana kwota stanowi podstawę obliczenia obniżki mającej zastosowanie do gwarantowanej ceny zakupu. Na podstawie powyższych przepisów gwarantowana cena zakupu wytworzonej energii w przypadku elektrowni (w zależności od rodzaju elektrowni oraz przybliżonej mocy) obniżona jest o 5 % dla każdej 10-procentowej transzy pomocy państwa w porównaniu z kwotą inwestycji zrealizowanej w danej elektrowni.
- (54) Przepisy dekretu opierają się na założeniu, że gwarantowana cena zakupu wytworzonej energii od producentów kwalifikowanych pokrywa zarówno koszty stałe, jak i koszty zmienne. Średni stosunek kosztów stałych do kosztów zmiennych wynosi 50 % : 50 %.
- (55) Władze Słowenii zobowiązały się do sprecyzowania zasad obniżania cen, aby dokładniej odpowiadały one rozdziałowi pomiędzy kosztami stałymi a zmiennymi, w zależności od wykorzystywanej technologii.

Zobowiązania podjęte przez państwo członkowskie

- (56) Władze Słowenii zobowiązały się do opracowania nowelizacji przepisów dotyczących wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz w procesie kogeneracji w celu wprowadzenia ewentualnych zmian do obecnego systemu finansowania programu pomocy. Zostaną wprowadzone następujące poprawki w celu dostosowania programu pomocy do art. 25 i art. 90 Traktatu WE:

- i) sposób pobierania opłat przeznaczonych na finansowanie środków pomocy zostanie zastąpiony opłatami ryczałtowymi pobieranymi w chwili przyłączenia, niezależnie od ilości pobranej energii elektrycznej ani źródła jej pozyskiwania. Przy ustalaniu wysokości opłaty ryczałtowej uwzględniona zostanie moc przyłączeniowa (moc bezpiecznika) oraz poziom napięcia prądu elektrycznego, do którego przyłączony jest dany klient lub grupa klientów;

(1) Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii nr 74/01.

(2) Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii nr 49/03.

ii) w okresie pomiędzy przystąpieniem Słowenii do Unii Europejskiej a wprowadzeniem w życie nowego systemu pobierania opłat władze Słowenii zapewnią importerom energii ekologicznej możliwość odzyskania opłat przeznaczonych na pomoc dla producentów energii ze źródeł odnawialnych w ramach programu, pod warunkiem że udowodnią oni ekologiczny sposób pozyskania wyprodukowanej energii elektrycznej. Przepisy mające zastosowanie do dokumentów do przedłożenia w celu udowodnienia ekologicznego sposobu pozyskania tej energii opierają się w głównej mierze na wspólnotowym systemie gwarancji pochodzenia. W celu uniknięcia sztucznie zawyżanych zgłoszeń, przed którymi wspólnotowy system gwarancji pochodzenia nie jest wystarczająco zabezpieczony, w stosownych przypadkach zostaną wprowadzone pułapy kwot podlegających zwrotowi dla pojedynczego operatora systemu dystrybucyjnego. Podobny mechanizm będzie miał zastosowanie w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej pozyskanej w procesie kogeneracji, w oparciu o wspólnotowy system gwarancji pochodzenia energii elektrycznej pozyskanej w procesie kogeneracji.

7. OCENA

7.1. Obowiązujące obecnie wspólnotowe dyrektywy w zakresie wytwarzania energii elektrycznej

- (57) Wytwarzanie energii elektrycznej regulowane jest przepisami kilku dyrektyw wspólnotowych, w tym w szczególności dyrektyw 2003/54/WE, 2001/77/WE oraz 2004/8/WE.
- (58) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2003/54/WE stanowi: „Uwzględniając w pełni odpowiednie przepisy Traktatu, w szczególności jego art. 86, państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie gospodarczym nałożyć na przedsiębiorstwa sektora energii elektrycznej obowiązek świadczenia usługi publicznej, który może odnosić się do bezpieczeństwa, w tym bezpieczeństwa dostaw, regularności, jakości i ceny dostaw, a także ochrony środowiska, łącznie z wydajnością energetyczną i ochroną klimatu.”.
- (59) Artykuł 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE stanowi: „Państwo członkowskie może nakazać, z powodu bezpieczeństwa dostaw, aby pierwszeństwo przyznawane było instalacjom wytwarzającym energię elektryczną wykorzystującym do wytwarzania energii miejscowe pierwotne źródła paliw, w wysokości nieprzekraczającej w ciągu roku kalendarzowego 15 % całej ilości energii pierwotnej niezbędnej do wytworzenia energii elektrycznej zużywanej w tym państwie członkowskim.”.
- (60) Dyrektywa 2001/77/WE określa krajowe cele indykatywne w zakresie zużycia energii elektrycznej pozyskanej z odnawialnych źródeł energii. Artykuł 3 tej dyrektywy stanowi:

„1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w kierunku zwiększenia zużycia energii elek-

trycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii stosownie do krajowych celów indykatywnych określonych w ust. 2. Działania te muszą pozostawać w proporcji do celów, które mają być osiągnięte.

2. Nie później niż do dnia 27 października 2002 r. i następnie co pięć lat w okresie późniejszym państwa członkowskie przyjmują i publikują sprawozdanie, w którym zawierają krajowe cele indykatywne w zakresie przyszłego zużycia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii w stosunku procentowym do całkowitego zużycia energii elektrycznej w ciągu następnych 10 lat. W sprawozdaniu określa się również podjęte lub zamierzone na szczeblu krajowym środki prowadzące do osiągnięcia krajowych celów indykatywnych. Aby wytyczyć te cele do roku 2010, państwa członkowskie:

— uwzględniają wartości odniesienia wyszczególnione w załączniku,

— zapewniają zgodność celów z wszelkimi zobowiązaniami krajowymi podjętymi w kontekście zobowiązań wynikających ze zmiany klimatu przyjętych przez Wspólnotę na mocy Protokołu z Kyoto do Konwencji Ramowej Narodów Zjednoczonych o zmianach klimatycznych.”.

- (61) Załącznik do dyrektywy 2001/77/WE, zmieniony Aktem przystąpienia, ustala krajowe cele indykatywne w wysokości 33,6 % w przypadku Słowenii.

7.2. Ocena pomocy dla producentów ekologicznej energii elektrycznej oraz elektrociepłowni wykorzystujących technikę kogeneracji

7.2.1. Istnienie pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (62) Za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE uznaje się środek przyznający uprzywilejowaną pozycję konkurencyjną, zakłócający lub grożący zakłóceniem konkurencji oraz wymiany handlowej między państwami członkowskimi oraz wiążący się z wykorzystaniem zasobów państwowych.
- (63) Wyraźnie widać, że program ten ma charakter szczególnie, ponieważ skierowany jest on wyłącznie do niektórych elektrowni. Ponadto jest również oczywiste, że przyznaje on korzyść tym elektrowniom, ponieważ głównym celem programu pomocy jest umożliwienie tym elektrowniom sprzedaży energii elektrycznej po cenach przewyższających ceny rynkowe.

- (64) Energia elektryczna stanowi przedmiot wymiany pomiędzy państwami członkowskimi. Dyrektywa 2003/54/WE zakończyła proces tworzenia rynku wewnętrznego energii elektrycznej, zapoczątkowany dyrektywą 1996/92/WE. Słoweńska sieć energetyczna jest ściśle powiązana z siecią austriacką i włoską. Energia elektryczna stanowi przedmiot wymiany handlowej pomiędzy Słowenią a państwami z nią sąsiadującymi. Na przykład w 2004 r. Słowenia sprowadziła 6 314 GWh energii elektrycznej, a sprzedała za granicę 7 094 GWh⁽¹⁾. W związku z powyższym środek pomocy ma wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
- (65) Komisja zwraca uwagę na fakt, że władze Słowenii nie zakwestionowały żadnego z trzech powyższych kryteriów.
- (66) W odniesieniu do czwartego kryterium, tj. wykorzystania zasobów państwowych, Komisja nie zgadza się z argumentacją władz Słowenii, zgodnie z którą przedmiotowy program pomocy jest taki sam jak program pomocy w rozpatrywanej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości sprawie *PreussenElektra*.
- (67) Oba programy pomocy znacznie się różnią pod względem mechanizmów finansowania. W sprawie *PreussenElektra* system cen gwarantowanych zasilany był bezpośrednio przez prywatnych dostawców energii elektrycznej, którzy zobowiązani byli do kupowania energii elektrycznej pozyskanej ze źródeł odnawialnych od producentów, po cenie wyższej niż cena rynkowa. Tymczasem w niniejszym przypadku koszty wynikające z systemu gwarantowanych cen zakupu energii finansowane są z opłat parafiskalnych.
- (68) W tym przypadku Komisja przyjmuje do wiadomości, że program pomocy zasilany jest z przychodów pochodzących z opłat nałożonych przez państwo. Przychody pochodzące z opłat są następnie zdeponowane na rachunku bankowym zarządzanym przez władze publiczne, w przeciwieństwie do sytuacji mającej miejsce w sprawie *PreussenElektra*. Władze publiczne rozdzielają następnie środki zgromadzone na rachunku według zasad rozdziału określonych przez przepisy prawne.
- (69) Komisja uznaje – zgodnie ze stosowaną przez nią stałą praktyką – że przychody pochodzące z tego rodzaju opłat stanowią zasoby państwowe⁽²⁾. Praktyka ta jest zgodna z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Zgodnie z tym orzecznictwem przychody pochodzące z opłat nałożonych przez państwo i przekazanych na rachunki bankowe wyznaczone na ten cel przez państwo, i wykorzystywane do celów przyznania korzyści niektórym przedsiębiorstwom, stanowią
- zasoby państwowe (patrz np. orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach nr C-173/73⁽³⁾ oraz C-78/79⁽⁴⁾).
- (70) W orzeczeniu w sprawie *Pearle*⁽⁵⁾ Trybunał uznał, że przychody pochodzące z opłat o charakterze parafiskalnym, nałożonych na wszystkich członków przez zarząd kontrolowany przez władze publiczne, nie mogą uznane za zasoby państwowe. Opłata została nałożona przez zarząd stowarzyszenia zawodowego z branży optycznej na wszystkich jego członków. Środki pochodzące z opłat zostały przeznaczone na kampanie reklamowe z korzyścią dla tego sektora i tym samym z korzyścią dla członków stowarzyszenia, którzy wnieśli opłaty.
- (71) Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że środek nie stanowił pomocy państwa, ponieważ decyzji o nałożeniu opłat nie można przypisać woli państwa, a przychody z opłat nie stanowiły zasobów państwa.
- (72) W przeciwieństwie do zbadanej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości sprawy, w przypadku Słowenii odpowiedzialność państwa jest oczywista, ponieważ to państwo nałożyło opłaty za pomocą przepisów prawnych.
- (73) W odniesieniu do pochodzenia środków Komisja pragnie zauważyć, że z natury różnią one się w obu sprawach, ponieważ w przypadku Słowenii opłaty nie są pobierane jedynie od przedsiębiorstw, które skorzystają następnie ze środka pomocy, ale od wszystkich odbiorców energii elektrycznej, niezależnie od tego, czy są oni beneficjentami programu pomocy czy też konkurentami podmiotów-beneficjentów. Stowarzyszenie przedsiębiorstw, jak w przypadku wymienionego powyżej orzeczenia, nie mogłoby stworzyć tego rodzaju mechanizmu. Świadczy to o typowo fiskalnym charakterze programu pomocy, którego istnienie możliwe jest wyłącznie dzięki interwencji władz państwa.
- (74) Komisja uznaje, że wykazana różnica jest wystarczającą podstawą do stwierdzenia pomocy państwa w przedmiotowej sprawie.

7.2.2. Zgodność środka pomocy z prawem

- (75) Realizacja programu pomocy została rozpoczęta przed przystąpieniem Słowenii do Unii Europejskiej. Zasadniczą podstawę prawną programu pomocy stanowi ustawa o energii z 1999 r. Definicja producenta kwalifikowanego kwalifikującego się do objęcia programem pomocy została określona w rozporządzeniu dotyczącym warunków otrzymania statusu kwalifikowanego producenta energii⁽⁶⁾ z 2001 r.

(1) Źródło: Międzynarodowa Agencja Energii (IEA), http://www.iea.org/-Textbase/stats/electricitydata.asp?COUNTRY_CODE=SI

(2) Patrz np. sprawa nr 161/04 – Portugalia – Dz.U. C 250 z 8.10.2005, str. 9.

(3) Orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 2 lipca 1974 r. w sprawie C-173/73 – *Włochy przeciwko Komisji*.

(4) Orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 marca 1997 r. w sprawie C-78/79 – *Steinike przeciwko Republice Federalnej Niemiec*.

(5) Orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-345/02.

(6) Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii nr 29/01 i nr 99/01.

(76) W momencie przystąpienia Słowenii do UE ryzyko finansowe ponoszone przez skarbnicę państwa w związku z programem pozostawało nieokreślone. W ramach programu nie określono zawczasu pułapu ani nie ograniczono liczby potencjalnych beneficjentów. Każda elektrownia spełniająca wymogi techniczne określone w powyżej wspomnianym rozporządzeniu kwalifikuje się do objęcia programem pomocy, w tym także wszystkie nowe elektrownie kwalifikowane, przyłączone do sieci energetycznej po przystąpieniu Słowenii do UE. Nawet w przypadku pomocy indywidualnej przyznanej zgodnie z programem pomocy ryzyko, na jakie narażone jest państwo, nie może być określone zawczasu, ponieważ wiąże się ono z różnicą pomiędzy stałą ceną ustaloną przez państwo dla danej elektrowni, a średnią ceną rynkową, która podlega wahaniom w nieprzewidywalny sposób. Władze Słowenii podkreśliły, że rzeczywiste obciążenia dla państwa wynikające z programu pomocy mogą być ocenione dopiero *ex post* z końcem każdego roku, w którym program pomocy miał zastosowanie.

(77) W związku z powyższym Komisja uważa, że po przystąpieniu Słowenii do Unii Europejskiej program pomocy ma wciąż zastosowanie.

(78) Komisja pragnie zwrócić uwagę na fakt, że powyższy argument został już wysunięty w decyzji o wszczęciu postępowania, wobec którego władze Słowenii nie zgłosiły uwag.

(79) Akt przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej (zwany dalej „Aktom przystąpienia”) podaje wykaz środków pomocy, które w momencie przystąpienia do Unii Europejskiej uznaje się za istniejącą pomoc w rozumieniu art. 88 ust. 1 Traktatu WE:

— środki pomocowe wprowadzone w życie przed dniem 10 grudnia 1994 r. Program pomocy został wprowadzony w życie w 2001 r. i tym samym nie wchodzi w zakres tej kategorii,

— środki pomocy, których wykaz podany jest w aneksie do załącznika IV do Aktu przystąpienia. Z uwagi na fakt, że środek ten nie figuruje we wspomnianym wykazie nie wchodzi on również w zakres tej kategorii,

— środki pomocy, w odniesieniu do których Komisja nie zgłosiła zastrzeżeń w ramach szczególnej procedury zwanej procedurą przejściową.

Wszystkie środki pomocy mające nadal zastosowanie po dniu przystąpienia, które nie spełniają powyżej określonych kryteriów, należy uznać dla celów art. 88 ust. 3 Traktatu WE za środek stanowiący nową pomoc po dniu przystąpienia.

(80) Program pomocy nie wchodzi w zakres żadnej z kategorii wymienionych powyżej. Tym samym program ten musi zostać uznany za stanowiący po dniu przystąpienia nową pomoc dla celów stosowania art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Pomoc ta nie została zgłoszona Komisji i tym samym stanowi pomoc przyznaną bezprawnie w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu ⁽¹⁾.

7.2.3. Zgodność pomocy z Traktatem WE

(81) Komisja stwierdza, że program pomocy składa się z trzech części, ponieważ udziela się pomocy trzem różnym grupom beneficjentów. W przypadku dwóch pierwszych grup beneficjentów, tj. producentów ekologicznej energii elektrycznej oraz elektrociepłowni o wysokiej wydajności energetycznej, wykorzystujących technologię kogeneracji, władze Słowenii mają na celu ochronę środowiska. Pomoc przyznana trzeciej grupie beneficjentów, tj. elektrowni w Trbovlje, ma na celu zagwarantowanie pewnego poziomu bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej.

(82) Uwzględniając różne cele środka pomocy, poszczególne części programu zostaną ocenione osobno.

Zgodność pomocy dla producentów ekologicznej energii elektrycznej z wytycznymi w sprawie ochrony środowiska

(83) Komisja przeprowadziła ocenę zgodności mechanizmu wsparcia na rzecz elektrowni wytwarzających ekologiczną energię elektryczną w świetle wytycznych w sprawie ochrony środowiska, w szczególności z pkt 58 i następnymi, i doszła do następujących wniosków.

(84) Komisja uznała, że definicja odnawialnych źródeł energii określona w programie pomocy jest zgodna z definicją określoną w dyrektywie 2001/77/WE. Tym samym program pomocy jest zgodny z pkt 6 akapit ósmy wytycznych w sprawie ochrony środowiska. Do przedmiotowego programu pomocy mają zastosowanie pkt 58 i następnne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

- (85) Zgodnie z pkt 59 akapit pierwszy wytycznych w sprawie ochrony środowiska państwa członkowskie mogą uzyskać wyrównanie różnicy pomiędzy kosztami wytworzenia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych a ceną rynkową takiej energii. Rekompensata ta może mieć wyłącznie zastosowanie do dodatkowych kosztów produkcji energii ekologicznej w porównaniu z kosztami energii pozyskanej ze źródeł konwencjonalnych. Każda ewentualna pomoc będzie mogła zostać przyznana wyłącznie w celu pokrycia kosztów amortyzacji urządzeń, jak również – w przypadku wykazania przez państwa członkowskie, że jest to niezbędne – w celu zapewnienia rozsądnego zwrotu z kapitału.
- (86) Władze Słowenii obliczyły wysokość rekompensaty w postaci systemu stałych cen (gwarantowanych cen zakupu) w odniesieniu do rodzaju energii elektrycznej objętej programem pomocy, jak opisano powyżej. Przepisy prawne przewidują obiektywne metody obliczania wysokości pomocy. Zgodnie z powyższymi informacjami, pomoc nie będzie przekraczać kosztów amortyzacji w połączeniu z rozsądnym zwrotem z kapitału. Pomoc zostanie przyznana na okres nie dłuższy niż 10 lat, co odpowiada okresowi obowiązywania umów zawartych pomiędzy operatorami sieci a producentami ekologicznej energii elektrycznej. Okres ten jest krótszy niż zwyczajowo przyznawany 15-letni okres amortyzacji kosztów w odniesieniu do tego rodzaju elektrowni. Za czynnik pozytywny Komisja uznaje fakt, że we wszystkich przypadkach cena kosztów produkcji poniesionych przez elektrownię kwalifikowaną przewyższa zarówno średnią cenę rynkową, jak i gwarantowaną cenę zakupu energii. Tym samym różnica pomiędzy ceną rynkową a kosztami produkcji energii ekologicznej przewyższa opłaty wyrównawcze przyznawane wszystkim elektrowniom.
- (87) Ponadto pkt 59 akapit drugi wytycznych w sprawie ochrony środowiska stanowi, że przy określaniu wysokości pomocy operacyjnej należy uwzględnić wszelką pomoc inwestycyjną przyznaną danemu przedsiębiorstwu z uwagi na budowę nowej elektrowni. W następstwie decyzji o wszczęciu postępowania władze Słowenii przekazały Komisji informacje, że jedynie ograniczona liczba producentów energii elektrycznej pozyskiwanej ze źródeł odnawialnych skorzystała z pomocy inwestycyjnej w połączeniu z pomocą operacyjną. Władze Słowenii wprowadziły przepisy nakładające na beneficjentów pomocy inwestycyjnej obowiązek ujawnienia wysokości udzielonej im pomocy jeszcze przed zawarciem umowy w sprawie dostarczania operatorom sieci energii elektrycznej po ustalonych cenach.
- (88) W przypadku uzyskania pomocy inwestycyjnej gwarantowana cena zakupu jest automatycznie obniżana. Obniżka ta odpowiada połowie uzyskanej pomocy inwestycyjnej. Mimo że stała wysokość obniżki może teoretycznie prowadzić do nadmiernej rekompensaty w przypadku technologii o niskich kosztach operacyjnych, władze Słowenii wykazały, że w praktyce niezmiernie rzadko dochodziło w przeszłości do kumulacji pomocy inwestycyjnej z programem pomocy, i nigdy nie doszło do nadmiernej rekompensaty. Wyłudnienie to wynika z faktu, że Słowenia nie posiada w chwili obecnej elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii o niskich kosztach operacyjnych, takich jak elektrownie wiatrowe.
- (89) W odniesieniu do stosowania programu pomocy w przyszłości władze Słowenii zobowiązały się do dostosowania, w stosownych przypadkach, proporcjonalnej obniżki gwarantowanej ceny zakupu energii w taki sposób, aby zgodnie z pkt 59 akapit drugi wytycznych w sprawie ochrony środowiska nie dochodziło do nadmiernej rekompensaty.
- (90) Komisja uważa, że władze Słowenii wykazały, że wsparcie uzyskane w ramach programu pomocy nie przekracza dodatkowych kosztów produkcji energii pozyskiwanych ze źródeł odnawialnych objętych programem pomocy. W związku z tym środek pomocy jest zgodny z pkt 58 i następnymi wytycznych w sprawie ochrony środowiska.
- Zgodność pomocy dla producentów pozyskujących energię elektryczną w procesie kogeneracji z wytycznymi w sprawie ochrony środowiska*
- (91) Komisja przeprowadziła ocenę zgodności mechanizmu pomocy dla wydajnych elektrowni pozyskujących energię elektryczną w procesie kogeneracji w świetle wytycznych w sprawie ochrony środowiska, w szczególności z pkt 66 i następnymi, i doszła do poniższych wniosków.
- (92) Po pierwsze, Komisja uznała, że zgodnie z pkt 66 wytycznych w sprawie ochrony środowiska wydajność operacyjna zakładów pozyskujących energię elektryczną w procesie kogeneracji objętych programem pomocy przewyższa wartości referencyjne określone w dyrektywie 2004/8/WE. Słowenia dostosuje wartości referencyjne zgodnie z dyrektywą. Tym samym elektrociepłownie pozyskujące energię elektryczną w procesie kogeneracji objęte programem pomocy spełniają kryteria kwalifikowalności zgodnie z pkt 31 wytycznych w sprawie ochrony środowiska.
- (93) Jak wynika z przekazanych przez Słowenię informacji, średni koszt wytwarzania energii elektrycznej w elektrociepłowniach pozyskujących energię elektryczną w procesie kogeneracji przewyższa we wszystkich przypadkach gwarantowaną cenę zakupu⁽¹⁾. Obliczenia te uwzględniają również dochód z produkcji i sprzedaży ciepła. Komisja uznaje zatem, że kwota pomocy została obliczona zgodnie z pkt 66 wytycznych w sprawie ochrony środowiska.
- (94) Władze Słowenii poinformowały Komisję, że pomoc przeznaczona na elektrociepłownie pozyskujące energię elektryczną w procesie kogeneracji jest przyznawana w oparciu o takie same zasady, co w przypadku producentów ekologicznej energii elektrycznej. Ponieważ dowiedziono, że zasady te są zgodne z wytycznymi w sprawie ochrony środowiska, Komisja uznaje, że część programu pomocy odnosząca się do elektrociepłowni pozyskujących energię elektryczną w procesie kogeneracji jest zgodna z pkt 66 wytycznych w sprawie ochrony środowiska.

(¹) Patrz: trzy ostatnie linijki we wszystkich powyżej zamieszczonych tabelach.

Zgodność mechanizmu finansowania programu pomocy dla producentów ekologicznej energii elektrycznej oraz energii elektrycznej pozyskiwanej w procesie kogeneracji z art. 25 i art. 90 Traktatu WE

- (95) Komisja uważa, że nałożenie opłat na energię pozyskiwaną ze źródeł ekologicznych zarówno rodzimych, jak i zagranicznych, z korzyścią dla rodzimych producentów energii ekologicznej, mogło doprowadzić w przeszłości do dyskryminacji ze szkodą dla producentów importowanej energii ekologicznej. Jednakże władze Słowenii zobowiązały się do umożliwienia poszkodowanym ubiegania się o zwrot opłat pobranych z tytułu przywozu ekologicznej energii elektrycznej. Komisja zauważa, że zwrot opłat będzie się opierać na wspólnotowym systemie gwarancji pochodzenia. Przy zastosowaniu dodatkowych zabezpieczeń, państwo członkowskie zabezpieczy system gwarancji pochodzenia przed sztucznie zawyżanymi zgłoszeniami przywozowymi. Przy ocenianiu proporcjonalności zabezpieczeń Komisja wzięła pod uwagę ryzyko wystąpienia fałszywych zgłoszeń oraz niewielki rozmiar rynku słoweńskiego, co w przypadku wystąpienia licznych sztucznie zawyżonych zgłoszeń przywozowych mogłoby mieć znaczny wpływ na program pomocy. Komisja uznała zatem, że władze Słowenii zobowiązały się do wdrożenia stosownego instrumentu w celu naprawienia ewentualnych przypadków dyskryminacji zaistniałych w przeszłości.
- (96) Komisja zwraca uwagę, że władze Słowenii zobowiązały się do wdrożenia nowego mechanizmu finansowania opartego na opłacie aktywacyjnej, niezależnej od zużycia energii ekologicznej, zarówno w przypadku energii rodzimej, jak i z importu. Ten nowy mechanizm nie będzie dyskryminował zagranicznych producentów energii ekologicznej.

Wnioski dotyczące pomocy dla producentów energii ekologicznej oraz producentów energii elektrycznej pozyskiwanej w procesie kogeneracji

- (97) W świetle powyższego zarówno pomoc na rzecz elektrowni pozyskujących energię ze źródeł ekologicznych, jak i pomoc na rzecz elektrociepłowni pracujących w technice kogeneracji spełnia kryteria określone w wytycznych w sprawie ochrony środowiska. Z uwagi na fakt, że warunek ten wystarcza, aby pomoc uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem, Komisja nie widzi potrzeby przeanalizowania pomocy pod kątem zgodności z innymi przepisami, mimo że przepisy te zostały uwzględnione przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania.

7.3. Ocena pomocy dla elektrowni w Trbovlje

- (98) Władze Słowenii uważają pomoc dla elektrowni w Trbovlje za rekompensatę kosztów usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w zakresie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej.

- (99) Rekompensata kosztów usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym może podlegać odstępstwu od ogólnej zasady zakazu udzielania pomocy państwa. W niektórych przypadkach tego rodzaju rekompensata może nawet nie podlegać definicji pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Europejski Trybunał Sprawiedliwości wydał orzeczenie w sprawie C-280/00⁽¹⁾ (zwane dalej „orzeczeniem w sprawie Altmark”), w którym określił cztery warunki, jakie spełnić musi pomoc państwa przeznaczona na rekompensatę kosztów usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, aby nie zostać uznaną za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (100) Komisja przeanalizowała pomoc udzieloną elektrowni w Trbovlje w świetle poniżej wymienionych czterech warunków.
- (101) **Warunek pierwszy:** „przedsiębiorstwo będące beneficjentem musi wywiązywać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych; zobowiązania te muszą być jasno zdefiniowane”.
- (102) Komisja jest zdania, że słoweńskie ustawodawstwo prawnie zobowiązuje elektrownię w Trbovlje do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, podając wyraźne odniesienie do dyrektywy 2003/54/WE, a w szczególności do jej art. 3 ust. 2 oraz art. 11 ust. 4, przytoczonego powyżej.
- (103) Komisja ustaliła już w poprzednich swoich decyzjach, że art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE, w powiązaniu z art. 3 ust. 2 tej samej dyrektywy, może zostać zinterpretowany jako ustanawiający podstawę obowiązku świadczenia usługi publicznej w zakresie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej⁽²⁾. Artykuł ten ustala maksymalny pułap w wysokości 15 % całej ilości energii pierwotnej niezbędnej do wytworzenia energii elektrycznej zużywanej w danym państwie członkowskim. Władze Słowenii zobowiązały się do ograniczenia zakresu pomocy udzielanej elektrowni w Trbovlje, aby pułap ten był przestrzegany, uwzględniając również pomoc udzieloną na ten sam cel poza ramami programu pomocy, którego dotyczy ta decyzja. Obowiązek ten ograniczony jest w czasie do 2009 r.
- (104) Komisja uznaje tym samym, że pierwszy warunek został spełniony.
- (105) **Warunek drugi:** „wyznaczniki, na bazie których wyliczana jest rekompensata, muszą zostać wcześniej ustanowione w obiektywny i przejrzysty sposób”.

⁽¹⁾ Orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 *Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*.

⁽²⁾ Patrz: decyzje Komisji w sprawie N 34/99 (Dz.U. C 5 z 8.1.2002, str. 2), w sprawie NN 49/99 (Dz.U. C 268 z 22.9.2001, str. 7) i w sprawie N 6/A/2001 (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 26).

- (106) W rozpatrywanej sprawie pomoc przybiera formę ustalonej ceny zakupu. Każdego roku rząd ogłasza decyzję określającą ilość energii elektrycznej objętej obowiązkiem zakupu, jak również ustala cenę zakupu tej energii. Ustalenie ceny odbywa się na podstawie przejrzystej metody obejmującej wykaz kosztów kwalifikowalnych, które obejmują wyłącznie koszty produkcji poniesione przez elektrownię.
- (107) Komisja uznaje tym samym, że drugi warunek został spełniony.
- (108) **Warunek trzeci:** „wysokość rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w trakcie wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku z wywiązywania się z tych zobowiązań”.
- (109) Cena zakupu ustalona jest na takim poziomie, aby pokrywała jedynie koszt wytworzenia oczekiwanej ilości energii elektrycznej. W cenie nie uwzględnia się żadnego elementu zysku.
- (110) Komisja uznaje tym samym, że trzeci warunek został spełniony.
- (111) **Warunek czwarty:** „w przypadku gdy wyboru przedsiębiorstwa mającego wywiązywać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nie dokonuje się zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych, która pozwoliłaby na wybór oferenta świadczącego te usługi za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności, poziom rekompensaty należy określić na podstawie analizy kosztów, jakie typowe, dobrze zarządzane przedsiębiorstwo dysponujące odpowiednimi środkami niezbędnymi do spełnienia koniecznych wymogów z tytułu świadczenia usług publicznych poniosłoby wywiązując się z tych zobowiązań, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i osiągniętego zysku z wywiązywania się z tych zobowiązań”.
- (112) Elektrownia w Trbovlje nie została wybrana zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych. Jednakże Komisja zauważa, że władze Słowenii wykazały, iż w omawianej sprawie wybór elektrowni w Trbovlje był jedynym wyborem, który zapewniał świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności, uwzględniając ograniczenia natury praktycznej i prawnej występujące w tej sprawie. W niniejszej sprawie zobowiązanie z tytułu świadczenia usług publicznych polega na zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw energii na poziomie krajowym do 2009 r. poprzez wykorzystanie do wytwarzania energii rodzimych źródeł energii pierwotnej, w wysokości nieprzekraczającej w ciągu roku kalendarzowego 15 % ogółu energii pierwotnej niezbędnej do wytworzenia energii elektrycznej zużywanej w danym państwie członkowskim.
- (113) W obecnej sytuacji jedynie dwie elektrownie w Słowenii mogłyby – w każdym przypadku – wywiązać się z przedmiotowych zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych w ich obecnym stanie. Są to elektrownie w Šoštanj i w Trbovlje.
- (114) Pozostałe elektrownie wymagałyby zainstalowania kosztownych urządzeń do oczyszczania gazów spalinowych, co byłoby niekorzystne z ekonomicznego punktu widzenia. Oba zakłady elektrowni w Šoštanj, które mogą spalać rodzime paliwa kopalne, są wykorzystywane w pełni mocy produkcyjnej przy pozyskiwaniu energii elektrycznej w procesie spalania węgla brunatnego. Zwiększenie ich mocy spalania rodzimych paliw kopalnych nie miałyby uzasadnienia ekonomicznego, ponieważ wiązałyby się z rozbudową elektrowni lub zainstalowaniem w niektórych zakładach urządzeń do oczyszczania gazów spalinowych. Władze Słowenii biorą pod uwagę produkcję w obu tych zakładach przy obliczaniu pułapu w wysokości 15 %, o którym mowa w motywie 112. Zatem jedynie elektrownia w Trbovlje była w stanie wywiązać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych w przedmiotowej sprawie. Pomoc udzielana elektrowni w Trbovlje pokrywa jedynie ułamek pułapu w wysokości 15 %, który nie może być uwzględniony w przypadku elektrowni w Šoštanj.
- (115) Władze Słowenii wykorzystały tym samym najbardziej wydajną i opłacalną metodę w celu wywiązania się z obowiązku świadczenia usług publicznych w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z rodzimych paliw kopalnych. Mając na uwadze fakt, że rekompensata z tytułu obowiązku świadczenia usług publicznych nie uwzględnia żadnego elementu zysku, Komisja uznaje tym samym, że obowiązek został spełniony za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności. Nawet w drodze procedury przetargu publicznego nie udało się wyłonić tańszego rozwiązania. W istocie w perspektywie krótkoterminowej (do 2009 r.) modernizacja istniejących obecnie elektrowni lub budowa nowej, bardziej wydajnej elektrowni (przy założeniu, że jest to możliwe) wymagałaby znacznych kosztów inwestycyjnych, natomiast każdy oferent mógłby wystąpić o rekompensatę obejmującą co najmniej rozsądny zysk z tytułu zwrotu z zainwestowanego kapitału. W wyniku tego doszłoby do podwyżki kwot rekompensat przyznawanych operatorowi zobowiązanemu do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym.
- (116) Ponadto Komisja zwraca uwagę na fakt, że nie występują żadne przesłanki mówiące o tym, że elektrownia w Trbovlje jest zarządzana gorzej niż jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo o podobnym rozmiarze lub że zarządzana jest w sposób szczególnie nieskuteczny. Komisja stwierdza, że przedsiębiorstwo to dokonało restrukturyzacji swojej działalności w okresie transformacji gospodarczej w Słowenii, zamykając między innymi przestarzałe i mniej wydajne zakłady oraz redukując liczbę personelu. Należy również zaznaczyć, że w żadnym razie opłaty z tytułu świadczenia usług publicznych nie uwzględniają żadnego elementu zysku.

- (117) Ponadto Komisja zauważa, że elektrownia w Trbovlje nie będzie mogła skorzystać – z uwagi na szczególnie obowiązek świadczenia usług publicznych – z nowego etapu systemu handlu uprawnieniami do emisji w latach 2008–2012 w celu uzyskania dodatkowych dochodów lub korzyści w porównaniu z innym analogicznym przedsiębiorstwem, które takie zyski zrealizuje. W istocie państwo nakłada na elektrownię w Trbovlje obowiązek świadczenia usług publicznych w postaci wytwarzania energii elektrycznej. W przeciwieństwie do elektrowni sprzedających wyprodukowaną energię na wolnym rynku, elektrownia w Trbovlje nie ma możliwości przerwania wytwarzania energii elektrycznej i sprzedaży na rynku dwutlenku węgla (CO₂) niezbędnych uprawnień do emisji, które zostały jej przyznane nieodpłatnie. W przeciwnym wypadku musiałaby zakupić taką samą liczbę uprawnień do emisji, żeby wypełnić obowiązek zwrotu uprawnień. Nie wpłynie to na podnoszenie wydajności elektrowni zgodnie z systemem zachęt stworzonym w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji i na uwolnienie niewykorzystanych uprawnień do emisji, które elektrownia mogłaby odsprzedać wywiązując się równocześnie ze spoczywającego na niej obowiązku świadczenia usług publicznych w zakresie zapewnienia produkcji pewnej ilości energii elektrycznej.
- (118) Powyższa argumentacja opiera się na założeniu, że obecnie węgiel brunatny stanowi najbardziej ekonomiczne źródło rodzimych paliw kopalnych w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej w Słowenii. Komisja uważa, że w chwili obecnej i w perspektywie krótkoterminowej powyższe założenie jest prawdziwe.
- (119) Jednakże Komisja zauważa, że niektóre technologie wytwarzania energii elektrycznej przy wykorzystaniu rodzimych źródeł odnawialnych charakteryzują się już teraz kosztem produkcji energii nieznacznie wyższym niż koszty uzyskania energii w procesie spalania węgla brunatnego. Dzieje się tak na przykład w przypadku dużych elektrowni wykorzystujących biomasę, w odniesieniu do których – zgodnie z opinią władz Słowenii – koszty wytworzenia energii elektrycznej wynoszą średnio 18,18 SIT/MWh, co stanowi koszt wyższy o około 10 % od kosztu produkcji w elektrowni w Trbovlje.
- (120) Komisja stwierdza zatem, że argumentacja przedstawiona w niniejszej decyzji opiera się na specyficznych dla tej sprawy okolicznościach, a w szczególności na założeniu, że obowiązek nałożony na elektrownię w Trbovlje wygasa w 2009 r. W perspektywie długoterminowej, gdy koszty związane z eksploatacją odnawialnych źródeł energii zmniejszą się, natomiast ich moc zwiększy się, sytuacja może się przedstawiać zupełnie inaczej.
- (121) Ponadto Komisja bierze pod uwagę fakt, że to szczególne zobowiązanie do świadczenia usług publicznych zostało powierzone na podstawie instrumentu wspólnotowego – dyrektywy 2003/54/WE. Szczególny charakter tego zobowiązania do świadczenia usług publicznych, polegający na zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw energii na

poziomie krajowym, ogranicza jego zakres do granic jednego państwa, wewnątrz których danemu operatorowi powierzono świadczenie usług publicznych.

- (122) Komisja zatem uznaje, że metoda zastosowana przez władze Słowenii w celu ustalenia kwoty rekompensaty przyznanej elektrowni w Trbovlje gwarantuje, że świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym jest zapewnione za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności do końca 2009 r. Uwzględniając okoliczności natury faktycznej i prawnej występujące w tej sprawie, rekompensata nie wydaje się przewyższać kwoty, o jaką wystąpiłoby typowe, dobrze zarządzane przedsiębiorstwo w celu wypełnienia zobowiązania. Tym samym Komisja uznaje, że czwarty warunek został spełniony, mając na uwadze fakt, że obowiązek świadczenia usług publicznych wygasa z końcem 2009 r. To ograniczenie czasowe pozwoli władzom Słowenii ustalić, czy od 2010 r. Słowenia przestawi technologię pozyskiwania energii na technologię czystego węgla w ramach wykorzystania węgla brunatnego czy przejdzie na produkcję energii z biomasy lub innych mniej zanieczyszczających środowisko paliw kopalnych, zgodnie z polityką energetyczną Unii Europejskiej⁽¹⁾.
- (123) W związku z powyższym Komisja uznaje, że pomoc przyznana elektrowni w Trbovlje, przy uwzględnieniu powyższych szczególnych okoliczności, spełnia wszystkie cztery warunki określone w orzeczeniu w sprawie *Altmark* i nie stanowi tym samym pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

Pomoc przyznana kwalifikowanym producentom energii elektrycznej wykorzystującym odnawialne źródła energii pierwotnej, zgodnie z określeniem słoweńskiej ustawy o energii, jest zgodna z art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE.

Artykuł 2

Pomoc przyznana kwalifikowanym producentom pozyskującym energię w procesie kogeneracji, zgodnie z określeniem słoweńskiej ustawy o energii, jest zgodna z art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE.

Artykuł 3

Pomoc przyznana elektrowni w Trbovlje, zgodnie z określeniem słoweńskiej ustawy o energii, nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Słowenii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

⁽¹⁾ Patrz: „Pakiet energetyczny” ze stycznia 2007 r., w szczególności dokument COM(2006) 843 wersja ostateczna.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 24 kwietnia 2007 r.****w sprawie pomocy państwa C 26/2006 (ex N 110/2006), Tymczasowy mechanizm obronny dla przemysłu stoczniowego – Portugalia***(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1756)***(Jedynie tekst w języku portugalskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2007/581/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾ i po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 7 lutego 2006 r. (zarejestrowanym dnia 10 lutego 2006 r.) Portugalia zawiadomiła Komisję o swoim zamiarze przyznania pomocy operacyjnej na rzecz przedsiębiorstwa Estaleiros Navais de Viana do Castelo S.A. („ENVC”). W piśmie z dnia 13 marca 2006 r. Komisja zwróciła się z prośbą o dodatkowe wyjaśnienia i pocztą elektroniczną otrzymała odpowiedź Portugalii w dniu 28 kwietnia 2006 r.
- (2) Pismem z dnia 23 czerwca 2006 r. Komisja poinformowała Portugalię o podjęciu decyzji wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do wspomnianego środka pomocy.
- (3) W piśmie z dnia 25 lipca 2006 r. (zarejestrowanym w dniu 26 lipca 2006 r.) władze portugalskie przedstawiły swoje uwagi odnośnie do wspomnianego powyżej postępowania.
- (4) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała osoby zainteresowane do przedstawienia uwag. Osoby trzecie nie przedstawiły żadnych uwag.

II. OPIS ŚRODKA POMOCY

- (5) Beneficjentem pomocy jest przedsiębiorstwo Estaleiros Navais de Viana do Castelo S.A. (zwane dalej „ENVC”), stocznia portugalska zatrudniająca obecnie ok. 1 000 pracowników.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 16.9.2006, str. 4.⁽²⁾ Patrz: przypis 1.

- (6) W dniu 14 listopada 2003 r. przedsiębiorstwo ENVC zawarło z francuskim armatorem Fouquet Sacops SA umowę o dostawę zbiornikowca do przewozu produktów ropopochodnych i chemicznych (kadłub nr 227) na kwotę 22 900 000 EUR. Zbiornikowiec dostarczono w dniu 26 kwietnia 2005 r.

- (7) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1177/2002 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego ⁽³⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004 ⁽⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie TMO”), w odniesieniu do wspomnianej umowy Portugalia proponuje udzielenie ENVC bezpośredniej pomocy w formie subwencji w kwocie 1 461 702 EUR. Rozporządzenie w sprawie TMO weszło w życie dnia 3 lipca 2002 r. i straciło moc dnia 31 marca 2005 r., w związku z czym nie obowiązywało w momencie, gdy Portugalia zgłosiła omawiany środek pomocy.

- (8) Jednakże Portugalia twierdzi, że stocznia kwalifikuje się do przyznania pomocy zgodnie z rozporządzeniem w sprawie TMO z następujących powodów:

- (9) Artykuł 4 rozporządzenia w sprawie TMO stanowi, co następuje: „Rozporządzenie stosuje się do końcowych umów od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do jego wygaśnięcia (...)”. Portugalia podkreśla w tej sytuacji, że umowa została podpisana dnia 14 listopada 2003 r., a więc w dniu, w którym rozporządzenie w sprawie TMO wciąż obowiązywało i w związku z tym kwalifikuje się do otrzymania pomocy.

- (10) Ponadto Portugalia podkreśla, że przytaczana umowa była przedmiotem ofert niższych cen ze strony stoczni koreańskich, spełniając w ten sposób warunki art. 2 rozporządzenia w sprawie TMO i że w związku z tym udzielenie pomocy jest uzasadnione jako środek mający służyć zwalczaniu nieuczciwej konkurencji ze strony stoczni koreańskich.

III. PODSTAWY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (11) W swojej decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w omawianej sprawie Komisja z poniższych powodów wyraziła wątpliwości dotyczące zgodności udzielonej pomocy bezpośredniej ze wspólnym rynkiem na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO.

⁽³⁾ Dz.U. L 172 z 2.7.2002, str. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 81 z 19.3.2004, str. 6.

- (12) Po pierwsze, Komisja ma wątpliwości co do tego, czy pomoc stanowiła zachętę. W związku z tym Komisja podkreśliła, że Portugalia nie przedstawiła dowodów na to, że w dniu podpisania umowy przez ENVC udzielono jakiegokolwiek gwarancji publicznych, że stocznice otrzymają pomoc. Wręcz przeciwnie, Portugalia nie stosowała obowiązujących przepisów TMO. Ponadto, jak wynika z dostępnych informacji, decyzja władz portugalskich dotycząca udzielenia pomocy przedsiębiorstwu ENVC (uzależniona od zgody Komisji) została podjęta dopiero dnia 28 grudnia 2005 r., a więc na długo po podpisaniu umowy i przekazaniu statku. W ten sposób okazało się, że przedsiębiorstwo ENVC nie otrzymało zachęty do podpisania umowy poprzez otrzymanie pomocy państwa, ponieważ owa pomoc nie była dostępna w momencie zakończenia realizacji projektu.
- (13) Po drugie, Komisja zakwestionowała prawną podstawę zatwierdzenia pomocy. Komisja podkreśliła, że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc w dniu 31 marca 2005 r., w związku z czym nie obowiązywało w momencie, gdy Portugalia zgłosiła omawiany środek pomocy. Pomimo iż rozporządzenie w sprawie TMO stosuje się do umów zawartych w czasie jego obowiązywania, istnieją wątpliwości, czy Komisja może jeszcze zatwierdzić środek pomocy zgłoszony na podstawie instrumentu, który przestał być częścią porządku prawnego UE.
- (14) Ponadto Komisja podkreśliła, że Korea zakwestionowała zgodność rozporządzenia w sprawie TMO z zasadami WTO. Dnia 22 kwietnia 2005 r. panel WTO opublikował swój raport, w którym stwierdził, że TMO i różne przepisy krajowe przyjęte w ramach tego mechanizmu, obowiązujące w czasie, gdy Korea wniosła sprawę do WTO, były sprzeczne z art. 23 ust. 1 Uzgodnienia w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzygnięcie sporów (DSU) ⁽⁵⁾. Dnia 20 czerwca 2005 r. Organ ds. Rozstrzygnięcia Sporów WTO (ORS) przyjął raport panelu, łącznie z zaleceniem, aby Wspólnota zmieniła rozporządzenie w sprawie TMO oraz przyjęte w ramach tego mechanizmu przepisy krajowe w taki sposób, aby były one zgodne z zobowiązaniami, które na niej ciążyą na mocy porozumień WTO ⁽⁶⁾. Dnia 20 lipca 2005 r. Wspólnota poinformowała ORS, że uwzględniła decyzję i zalecenia ORS, jako że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc dnia 31 marca 2005 r., a państwa członkowskie nie mogą już udzielać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia.
- (15) Zatwierdzenie w chwili obecnej omawianego środka pomocy byłoby ze strony Komisji kontynuacją stosowania rozporządzenia w sprawie TMO, a więc naruszeniem zobowiązania ciążącego na Komisji w związku z dostosowaniem się do decyzji ORS. Ponadto Komisja nie zauważyła na tym etapie, by omawiany środek pomocy można było pogodzić z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.
- (16) Po trzecie, jeśli chodzi o intensywność pomocy, Komisja zauważyła, że kwota pomocy zdaje się przekraczać 6 % wartości umowy, co stanowi naruszenie zasady doty-

czącej maksymalnej dopuszczalnej intensywności pomocy na mocy art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie TMO.

IV. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ WŁADZE PORTUGALSKIE

- (17) Portugalia zauważyła, że kwota pomocy, o której mówi Komisja w swojej decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego (1 401 702 EUR) ⁽⁷⁾, nie odpowiada wartości zgłoszonego środka pomocy (1 461 702 EUR).
- (18) Jeśli chodzi o intensywność pomocy, Portugalia podkreśliła, że zgodnie z rozporządzeniem w sprawie TMO maksymalna intensywność pomocy wynosi 6 % wartości umowy przed udzieleniem pomocy (w przeciwieństwie do 6 % wartości umowy wymienionych w decyzji Komisji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego ⁽⁸⁾) i że na tej podstawie intensywność pomocy jest zgodna z rozporządzeniem w sprawie TMO.
- (19) Ujmując kwestię w sposób bardziej ogólny, Portugalia podkreśliła, że celem rozporządzenia w sprawie TMO jest przeciwdziałanie nieuczciwej konkurencji ze strony Korei, a także że wszystkie stocznie UE były w identycznej sytuacji i mogły otrzymać pomoc państwa na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO. Z punktu widzenia Portugalii środek pomocy nie wpływa na wymianę handlową na wspólnym rynku i z tego względu jest wątpliwe, czy można go traktować jako pomoc państwa w świetle art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (20) Jeżeli chodzi o to, czy środek miał charakter zachęty, Portugalia przedstawiła nowe dowody na to, że stocznia wystąpiła o pomoc dnia 25 września 2003 r., a więc przed podpisaniem umowy. Portugalia przedstawiła kopię pisma wysłanego przez władze portugalskie do stoczni w dniu 26 września 2003 r., w którym władze potwierdzały odbiór wniosku o pomoc bezpośrednią i przypominały stoczni, że przyznanie pomocy jest uzależnione od zatwierdzenia przez Komisję. Zdaniem Portugalii przytoczone pismo jest dowodem na gotowość władz portugalskich do udzielenia pomocy, pod warunkiem wypełnienia wszystkim wymogów formalnych.
- (21) Portugalia argumentowała ponadto, że ze względu na wcześniejsze praktyki istniało założenie, że wnioski o pomoc dla sektora stoczniowego są uwzględniane przez Portugalię, pod warunkiem że istnieje podstawa prawna, która to dopuszcza (w tym przypadku rozporządzenie w sprawie TMO). Fakt, że środek pomocy został formalnie zatwierdzony przez Portugalię dopiero w grudniu 2005 r., wynika z wewnętrznych opóźnień administracyjnych. Pomimo że pomoc nie była oficjalnie przyznana, stocznia liczyła na jej otrzymanie ze względu na wymienione powyżej powody (patrz: pkt 20) oraz na ogólną politykę władz portugalskich w tym zakresie. Stocznia miała dowody na to, że stocznie koreańskie oferowały ceny niższe niż cena umowy, i podpisała tę umowę, zakładając, że władze portugalskie przyznają jej pomoc.

⁽⁵⁾ Patrz: EC – Measures affecting trade in commercial vessels, WT/DS301/R, pkt 7.184–7.222 i 8.1(d).

⁽⁶⁾ Patrz: dokument WTO WT/DS301/6.

⁽⁷⁾ Punkt 4 i 21 wyżej wymienionej decyzji.

⁽⁸⁾ Punkt 10 i 21 wyżej wymienionej decyzji.

(22) Biorąc pod uwagę podstawę prawną zatwierdzenia środka pomocy, Portugalia ponowiła swoje przestawione w zgłoszeniu uwagi, zgodnie z którymi rozporządzenie w sprawie TMO stanowi odpowiednią podstawę zatwierdzenia tej pomocy z racji, że umowa została podpisana w czasie, gdy rozporządzenie w sprawie TMO było w mocy, i przed zakwestionowaniem tego rozporządzenia przez ORS. Portugalia zauważyła, że sytuacja nie byłaby więc różna od przypadków przyznawania pomocy przez inne państwa członkowskie (na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO) w odniesieniu do umów podpisywanych w trakcie obowiązywania rozporządzenia w sprawie TMO. Elementem decydującym o prawomocności umów dotyczących pomocy jest moment podpisania umów, a nie moment zgłoszenia czy przyznania pomocy. Portugalia odniosła się także do faktu, że nikt nie zwracał się do stoczni beneficjentów o zwrot pomocy w następstwie raportu panelu WTO. Niezatwierdzenie pomocy na rzecz ENVC byłoby więc sprzeczne z ogólną zasadą równości traktowania.

V. OCENA

(23) W rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

(24) Komisja stwierdziła, że omawiany środek pomocy jest pomocą państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE: przyjmuje formę dotacji finansowanej ze środków państwowych; nawet gdyby rozporządzenie w sprawie TMO było stosowane we wszystkich państwach członkowskich, tak jak twierdzi Portugalia, środek jest selektywny, ponieważ ogranicza się do ENVC; ta selektywna subwencja może zakłócać konkurencję, wzięwszy pod uwagę fakt, że dzięki niej ENVC znajduje się w sytuacji korzystniejszej niż inni konkurenci, którzy nie są beneficjentami pomocy. Wreszcie, przemysł stoczniowy jest działalnością gospodarczą, która zakłada znaczącą wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi. W związku z tym środek, o którym mowa, wpływa na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

(25) Dlatego Komisja potwierdza, że zgłoszony środek pomocy jest objęty art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

Zgodność ze wspólnym rynkiem

Kwota i intensywność pomocy

(26) Po zapoznaniu się z uwagami przedstawionymi przez Portugalię Komisja potwierdza, że kwota zgłoszonej pomocy wynosi 1 461 702 EUR. Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie TMO maksymalna dopuszczalna intensywność pomocy wynosi 6 % wartości

umowy przed przyznaniem pomocy⁽⁹⁾. Komisja stwierdziła, że zgłoszona pomoc jest zgodna z maksymalną intensywnością pomocy dopuszczoną na mocy rozporządzenia w sprawie TMO.

Efekt zachęty

(27) Pomoc państwa zasadniczo może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem jedynie wtedy, kiedy konieczne jest zachęcenie przedsiębiorstwa beneficjenta do działania w sposób, który przyczyni się do realizacji celów przewidzianych w ramach odpowiedniego odstępstwa⁽¹⁰⁾.

(28) Komisja podkreśla w tym kontekście, że celem rozporządzenia w sprawie TMO było to, „aby w skuteczny sposób umożliwić stoczniom Wspólnoty przezwycięzenie nieuczciwej konkurencji Korei” (patrz: tekst rozporządzenia). W ten sposób może zostać zatwierdzona pomoc bezpośrednia wynosząca maksymalnie 6 % wartości umowy przed przyznaniem pomocy pod warunkiem, że umowa ta będzie przedmiotem konkurencji ze strony stoczni w Korei, która oferuje niższą cenę (art. 2).

(29) Przedstawione przez Portugalię nowe dowody świadczą o tym, że stocznia zwróciła się z wnioskiem o udzielenie pomocy przed podpisaniem umowy. Ponadto Portugalia dostarczyła kopię pisma sporządzonego przez jej właściwy organ (Generalną Dyрекcyję Przemysłu), skierowanego do ENVC w dniu 26 września 2003 r., w którym potwierdzono odbiór wniosku o udzielenie pomocy i zwrócono się o dowody na wypełnienie wymogu określonego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie TMO (tj. dowody istnienia konkurencji w odniesieniu do umowy ze strony stoczni koreańskiej, która oferowała niższą cenę – dowód ten został następnie przedstawiony przez stocznię) oraz przypomniano stoczni, że przyznanie pomocy jest uzależnione od uprzedniego jej zgłoszenia do Komisji i jej zatwierdzenia przez Komisję. Komisja uważa, że powyższe fakty świadczą o gotowości władz portugalskich do udzielenia pomocy, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymogów. Jako że w rozpatrywanej sprawie wszystkie wymogi kwalifikowalności wydawały się być spełnione, fakty te mogły doprowadzić do powstania oczekiwań ze strony stoczni odnośnie do przyznania pomocy⁽¹¹⁾. W tym kontekście wątpliwości Komisji co do tego, czy pomoc stanowiła zachętę, zostały rozwiane.

⁽⁹⁾ W art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1540/98 (Dz.U. L 202 z 18.7.1998, str. 3), do której odwołuje się art. 6 ust. 2 rozporządzenia w sprawie TMO, określono: „Wartość umowy przed przyznaniem pomocy rozumie się jako cenę wyznaczoną w umowie, powiększoną o jakąkolwiek pomoc przyznaną bezpośrednio danej stoczni”. W tym kontekście kwota pomocy (1 461 702 EUR) odpowiada 6 % „wartości umowy przed przyznaniem pomocy” (22 900 000 + 1 461 702) i jest zgodna z maksymalną dopuszczalną intensywnością pomocy.

⁽¹⁰⁾ Patrz: wyrok ETS w sprawie C-730/79 Philip Morris przeciwko Komisji, ECR (1980), str. 2671, pkt 16 i 17.

⁽¹¹⁾ Porównaj z art. 38 Wytocznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013: „Zatem pomoc może zostać udzielona (...) wyłącznie wtedy, gdy beneficjent przed rozpoczęciem prac nad realizacją projektu złożył wniosek o przyznanie pomocy, a organ odpowiedzialny za zarządzanie programem potwierdził następnie na piśmie, że projekt, z zastrzeżeniem szczegółowej weryfikacji wniosku, zasadniczo kwalifikuje się do pomocy (...)”. W przypadku pomocy podlegającej wymogowi wcześniejszego zgłoszenia Komisji potwierdzenie kwalifikowalności powinno być uzależnione od decyzji o zatwierdzeniu pomocy przez Komisję (Dz.U. C 54 z 4.3.2006, str. 13).

Podstawa prawna

- (30) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja podkreśliła, że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc w dniu 31 marca 2005 r., w związku z czym nie obowiązywało w momencie, gdy Portugalia zgłosiła omawiany środek pomocy. Pomimo iż rozporządzenie w sprawie TMO stosuje się do umów zawartych w czasie jego obowiązywania, istnieją jednak wątpliwości, czy Komisja może jeszcze zatwierdzić środek pomocy zgłoszony na podstawie instrumentu, który nie jest już częścią porządku prawnego UE.
- (31) Uwagi przedstawione przez Portugalię w następstwie podjęcia decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie rozwiąły wątpliwości Komisji w tej kwestii.
- (32) Komisja podkreśla, że w odniesieniu do zgłoszeń środków pomocy przeprowadza w praktyce swoją ocenę na podstawie przepisów obowiązujących w momencie przeprowadzania oceny⁽¹²⁾, jeżeli obowiązujące przepisy nie przewidują inaczej. Portugalia dokonała wewnętrznego zatwierdzenia pomocy (uzależnionego od zatwierdzenia jej przez Komisję) i zgłosiła ją Komisji dopiero na długo po tym, jak rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc.
- (33) W tej kwestii Portugalia utrzymuje, że rozporządzenie w sprawie TMO ma zastosowanie do omawianej umowy na podstawie art. 4 tego rozporządzenia, który stanowi, że „rozporządzenie stosuje się do końcowych umów podpisanych od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do jego wygaśnięcia (...)”. Portugalia podkreśla, że umowa została podpisana dnia 14 listopada 2003 r., a więc w dniu, w którym rozporządzenie w sprawie TMO wciąż obowiązywało, i w związku z tym kwalifikuje się do otrzymania pomocy bezpośredniej.
- (34) Niemniej Komisja stwierdza, że w przytoczonym powyżej art. 4 nie określono ram czasowych stosowania rozporządzenia w sprawie TMO. Wręcz przeciwnie, okres stosowania rozporządzenia w sprawie TMO określono w art. 5⁽¹³⁾ rozporządzenia, który mówi, że rozporządzenie „wygasa dnia 31 marca 2005 r.”.
- (35) Natomiast w art. 4 ustanowiono dodatkowe warunki kwalifikowalności pomocy. Znajduje to potwierdzenie również w drugiej części art. 4, w stwierdzeniu, że rozporządzenie w sprawie TMO nie znajduje zastosowania w odniesieniu do „końcowych umów podpisanych przed ogłoszeniem przez Wspólnotę w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, że rozpoczęła postępowanie rozstrzygające spór z Koreą (...), oraz końcowych umów podpisanych jeden miesiąc lub dłużej po ogłoszeniu przez Komisję w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, że spór został rozstrzygnięty lub zawieszony”.
- (36) Mając powyższe na uwadze, jest oczywiste, że rozporządzenie w sprawie TMO byłoby stosowane tylko wtedy, gdyby istniał spór z Koreą⁽¹⁴⁾, i w żadnym wypadku nie później niż do dnia 31 marca 2005 r.
- (37) Wykładnię tę potwierdzają same cele rozporządzenia w sprawie TMO: zostało opracowane jako narzędzie wykorzystywane „na zasadzie wyjątkowego i tymczasowego środka oraz w celu udzielenia pomocy stoczniom Wspólnoty w tych sektorach, które doznają niekorzystnych skutków w postaci istotnej szkody i poważnego uszczerbku w wyniku nieuczciwej konkurencji ze strony Korei (powinien) zostać ustanowiony (...) w stosunku do ograniczonych sektorów rynku, jedynie na krótki i ograniczony okres”⁽¹⁵⁾ (trzeci motyw).
- (38) Fakt, że Rada nie wznowiła obowiązywania rozporządzenia po jego wygaśnięciu, wyraźnie wskazuje na to, że nie zamierzała dalej upoważniać Komisji do zatwierdzenia środków pomocy na mocy rozporządzenia w sprawie TMO. Odpowiada temu również fakt, że Wspólnota poinformowała ORS, iż państwa członkowskie nie mogą dłużej udzielać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia.
- (39) W tym kontekście Komisja podkreśla, że przytoczona wykładnia rozporządzenia w sprawie TMO powinna być również analizowana w świetle międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przepisy prawa wspólnotowego, na ile to możliwe, powinny być interpretowane w sposób zgodny z prawem międzynarodowym, łącznie ze zobowiązaniami WE w ramach WTO⁽¹⁶⁾.
- (40) W raporcie panelu oraz decyzji ORS o jego przyjęciu potępiono rozporządzenie w sprawie TMO jako takie, ponieważ stanowi ono naruszenie zasad WTO, i zobowiązano Wspólnotę do zaprzestania stosowania rozporządzenia w sprawie TMO. Zobowiązanie nałożone na Wspólnotę, dotyczące dostosowania się do decyzji ORS, obejmuje również przyszłe decyzje o przyznawaniu pomocy na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO⁽¹⁷⁾. Wspólnota, informując ORS, że uwzględniła decyzję i zalecenia ORS, jako że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc dnia 31 marca 2005 r., a państwa członkowskie nie mogą już udzielać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia, zobowiązała się zaprzestać stosowania tego rozporządzenia do zatwierdzania nowych środków pomocy. Dlatego zatwierdzenie omawianej pomocy byłoby równoznaczne z naruszeniem zobowiązań międzynarodowych Wspólnoty.

⁽¹²⁾ Patrz: dokumentacja sprawy N 122/2005: „Z wyjątkiem gdy przewidziano inaczej, Komisja stosuje wobec zgłoszeń środków pomocy przepisy obowiązujące w dniu dokonywania oceny zgodności”.

⁽¹³⁾ Ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004.

⁽¹⁴⁾ Siódmy motyw potwierdza tę ocenę. „Tymczasowy mechanizm obronny powinien być dopuszczony jedynie po rozpoczęciu przez Wspólnotę procedury rozstrzygającej spór z Koreą (...) i nie może on pozostawać nadal dopuszczony, w przypadku gdy spór ten zostanie rozstrzygnięty lub zawieszony (...)”.

⁽¹⁵⁾ Podkreślenie dodano.

⁽¹⁶⁾ W sprawie C-53/93, *Hermes International przeciwko FHT Marketing Choice BV*, ECR (1998), str. I-3603, pkt 28; w sprawie C-76/00 P, *Petrobub SA i Republica SA przeciwko Radzie*, ECR (2003), str. I-79, pkt 57.

⁽¹⁷⁾ Patrz: EC – *Measures affecting trade in commercial vessels*, WT/DS301/R, pkt 7.21.

(41) Wreszcie, należy również zauważyć, że Portugalia nie przedstawiła swojego zgłoszenia w rozsądnym terminie. Portugalia zgłosiła przytaczany środek pomocy dopiero dnia 7 stycznia 2006 r., to jest około 27 miesięcy po złożeniu przez stocznię wniosku o udzielenie pomocy, 10 miesięcy po wygaśnięciu rozporządzenia w sprawie TMO i 6 miesięcy po tym, jak Wspólnota poinformowała ORS, że państwa członkowskie nie mogą już udzielać pomocy operacyjnej na podstawie przytaczanego rozporządzenia. Z uwagi na wyjątkowy i tymczasowy charakter rozporządzenia, a także na międzynarodowe zobowiązania względem WTO, o których Portugalia wiedziała, Portugalia nie mogła oczekiwać, że ten mechanizm będzie dalej stosowany po zakończeniu okresu jego obowiązywania.

(42) Komisja podkreśla ponadto, że nawet jeśli przedsiębiorstwo ENVC oczekiwało, że otrzyma pomoc, nie dawało to stoczni prawa do otrzymania pomocy, która zależała nie tylko od zatwierdzenia jej przez Portugalię, ale również od jej zgłoszenia i zatwierdzenia przez Komisję.

(43) W ten sam sposób – i przeciwnie do argumentu Portugalii – zasada równości traktowania nie została w tym przypadku podważona. Stocznie państw członkowskich, które stosowały przepisy rozporządzenia w sprawie TMO, mogły być beneficjentami pomocy na podstawie przepisów zatwierdzonych przez Komisję przed dniem 30 marca 2005 r., przy czym po tej dacie Komisja nie podejmowała już żadnych innych decyzji o zatwierdzeniu nowych środków pomocy na podstawie tego rozporządzenia. Komisja podkreśla również, że zgodnie z decyzją ORS zobowiązanie do zaprzestania udzielania pomocy na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO dotyczy zarówno pomocy w ramach zatwierdzonych programów, jak i pomocy doraźnej, bez różnicy pomiędzy pomocą udzielaną stoczniom w ramach pewnych programów, jak w omawianym przypadku, a pomocą doraźną przyznaną poza jakimkolwiek programem pomocy (patrz: pkt 14): decyzja ORS zale-

cała Wspólnocie zmianę nie tylko rozporządzenia w sprawie TMO, ale również krajowych przepisów dotyczących tego mechanizmu, zgodnie z zobowiązaniami spoczywającymi na niej z tytułu porozumień WTO.

(44) Mając powyższe na uwadze, Komisja stwierdza, że zgłoszony środek pomocy nie może zostać zatwierdzony na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO. Ponieważ nie stosuje się żadnego innego wyłączenia z tytułu art. 87 ust. 2 lub 3 Traktatu WE, pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa w kwocie 1 461 702 EUR, zgłoszona przez Portugalię, która planuje udzielić jej przedsiębiorstwu Estaleiros Navais de Viana do Castelo SA w związku z umową podpisaną przez tę stocznię, nie może zostać zatwierdzona na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1177/2002 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004, gdyż jest to niezgodne ze wspólnym rynkiem. Pomocy nie można udzielić.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Portugalskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Neele KROES

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 maja 2007 r.

w sprawie pomocy państwa C 4/2006 (ex N 180/2005) – Portugalia – Pomoc na rzecz spółki Djebel

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1959)

(Jedynie tekst w języku portugalskim jest autentyczny)**(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2007/582/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag.
Osoby trzecie nie zgłosiły żadnych uwag.uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospo-
darczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),**Zaangażowane firmy**po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag
zgodnie z wymienionymi artykułami ⁽¹⁾ i uwzględniając te
uwagi,(5) Djebel – S.G.P.S., S.A. jest spółką zlokalizowaną na
Maderze, w Portugalii.

a także mając na uwadze, co następuje:

(6) Spółka należy do grupy Pestana, głównej grupy hotelar-
skiej w Portugalii, której nie obejmuje definicja MŚP.
Spółka Djebel nie spełnia kryteriów niezależności, usta-
nowionych w art. 3 załącznika do zalecenia Komisji
z dnia 3 kwietnia 1996 r. dotyczącego definicji małych
i średnich przedsiębiorstw ⁽³⁾ ani w zaleceniu z dnia
6 maja 2003 r. dotyczącym definicji mikroprzedsię-
biorstw, małych i średnich przedsiębiorstw ⁽⁴⁾.
W związku z tym spółka Djebel jest przedsiębiorstwem
o dużych rozmiarach.

I. PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 5 kwietnia 2005 r., zarejestrowanym
w Komisji dnia 7 kwietnia 2005 r., wystosowanym
przez Stałe Przedstawicielstwo Portugalii, władze portu-
galskie powiadomiły Komisję o swoim zamiarze udzie-
lenia pomocy spółce Djebel – S.G.P.S., S.A. (zwanej dalej
„Djebel”), w formie udziału w sfinansowaniu inwestycji
tej spółki w Brazylii. Na wniosek Komisji Portugalia prze-
kazała dodatkowe informacje w pismach z dnia 25 lipca,
26 września i 23 grudnia 2005 r., wystosowanymi przez
jej Stałe Przedstawicielstwo, zarejestrowanymi w Komisji
odpowiednio dnia 27 lipca, 28 września 2005 r.
i 3 stycznia 2006 r.(7) Djebel zarządza w Brazylii spółką holdingową, której
przedmiotem działalności jest inwestowanie
i zarządzanie hotelami i działalnością turystyczną.(2) Pismem z dnia 22 lutego 2006 r. Komisja poinformo-
wała Portugalię o swojej decyzji w sprawie wszczęcia
postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu
WE w kwestii wyżej wymienionej pomocy.(8) Przed 1999 r. grupa Pestana nabyła już jeden hotel
w Mozambiku, a po zakupie hotelu, którego dotyczy
niniejsze zgłoszenie, nabyła także cztery inne hotele
w Brazylii.(3) Pismem z dnia 31 marca 2006 r. (zarejestrowanym
w Komisji dnia 4 kwietnia 2006 r.) władze portugalskie
przedstawiły swoje uwagi w sprawie wyżej wymienio-
nego postępowania.(4) Decyzję Komisji o wszczęciu postępowania opubliko-
wano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja⁽¹⁾ Dz.U. C 91 z 19.4.2006, str. 25.⁽²⁾ Patrz: przypis 1.**Projekt**(9) Projekt polega na zakupie przez spółkę Djebel udziałów
w kapitale firmy RASH – Administração de Hotéis de
Turismo, Lda, spółki brazylijskiej, której jedynym
aktywem jest hotel Rio Atlântico, zlokalizowany w Rio
de Janeiro, w Brazylii.(10) Kapitał spółki RASH nabyto w październiku 1999 r.,
a hotel w chwili nabycia był już w pełni operacyjny.⁽³⁾ Dz.U. L 107 z 30.4.1996.⁽⁴⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003.

Pomoc

- (11) Koszt zakupu akcji spółki RASH wyniósł 14 720 474 EUR.
- (12) W związku z wyżej wymienionym projektem Portugalia zamierza udzielić pożyczki na warunkach preferencyjnych w wysokości 3 680 119 EUR, co stanowi 25 % kosztów kwalifikowalnych. Kwota pomocy wynosi 574 466 EUR, co odpowiada intensywności pomocy rzędu 3,90 %.
- (13) Państwo przydzieliłoby spółce Djebel dodatkową kwotę w celu pokrycia kosztów związanych z badaniami, pomocą techniczną, gwarancjami finansowymi i pomocą prawną, w ramach rozporządzenia w sprawie zasady *de minimis* ⁽⁵⁾.
- (14) Obecny system pomocy zgłoszono na podstawie portugalskiego systemu pomocy N 667/1999, zatwierdzonego przez Komisję dnia 8 sierpnia 2000 r. ⁽⁶⁾. Ten system, obowiązujący od 2000 do 2006 r., był przeznaczony do wspierania nowoczesnych i konkurencyjnych strategii przedsiębiorczych. Zgodnie z tym systemem środki pomocy na rzecz projektów bezpośrednich inwestycji zagranicznych realizowanych przez duże przedsiębiorstwa należało w każdym przypadku zgłaszać Komisji.
- (15) Dnia 24 maja 1999 r. spółka Djebel przedstawiła spółce F. Turismo – Capital de Risco, SA („FCR”), będącej funduszem kapitału ryzyka własności spółek państwowych i prywatnych, propozycję wzięcia udziału w planowanym projekcie. Zgodnie ze stanowiskiem władz portugalskich interwencje tego funduszu nie obejmują elementów pomocy państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu WE.
- (16) Formalny wniosek o pomoc w ramach systemu N 667/1999 złożono dnia 31 stycznia 2001 r. Portugalia wyjaśniła, że przedstawiony spółce FCR w 1999 r. dokument stanowił wstępny wniosek o pomoc i że projekt następnie zrealizowano na podstawie założenia, że będzie spełniać warunki niezbędne dla przyznania pomocy zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w Portugalii. W związku z opóźnieniem na szczeblu wewnętrznym władze portugalskie powiadomiły o udzieleniu takiej pomocy dopiero w kwietniu 2005 r.

III. MOTYWY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (17) Komisja w swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania związanego z omawianą kwestią stwierdziła, że

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 30) i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 (Dz.U. L 379 z 28.12.2006) dotyczące tej samej kwestii.

⁽⁶⁾ Pismem SG(2000) D/106085 (Dz.U. C 266 z 16.9.2000, str. 4).

zbada środek pomocy pod kątem odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, w celu określenia, czy można założyć, że pomoc ułatwia rozwój niektórych działań gospodarczych i nie wywiera negatywnego wpływu na warunki wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.

- (18) Podobnie Komisja nadmieniała, że zbada środek pomocy na podstawie kryteriów zwykle stosowanych w celu dokonania oceny pomocy na rzecz dużych przedsiębiorstw, przeznaczonej na projekty bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) ⁽⁷⁾. W takich sytuacjach Komisja bierze pod uwagę korzyści płynące ze źródła pomocy w zakresie wpływu na międzynarodową konkurencyjność omawianego sektora gospodarki Unii Europejskiej, w stosunku do ewentualnych negatywnych skutków dla Wspólnoty, takich jak ryzyko przeniesienia działalności i ewentualny niekorzystny wpływ na zatrudnienie.
- (19) Komisja bierze także pod uwagę konieczność pomocy, uwzględniając ryzyko wynikające z realizacji projektu w omawianym kraju, jak również słabe strony przedsiębiorstwa, takie jak te odczuwane przez MSP. Kolejne kryterium dotyczy ewentualnego korzystnego wpływu na region. Wreszcie, Komisja wyłącza wszelką pomoc na działalność związaną z wywozem.
- (20) W tym kontekście Komisja zastanawiała się, jaki będzie wpływ projektu na sektor turystyczny w Portugalii (i w związku z tym w UE) oraz czy projekt nie wpłynie na warunki wymiany handlowej w Unii Europejskiej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
- (21) Komisja poddała również w wątpliwość konieczność pomocy i/lub to, że będzie dla beneficjenta zachętą do realizacji inwestycji, ponieważ projekt został zakończony, zanim spółka Djebel wystąpiła formalnie o pomoc państwa. Komisja poprosiła Portugalię o przedstawienie uwag i przekazanie wszelkich informacji uzupełniających mogących mieć znaczenie przy ocenie procesu.

IV. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ WŁADZE PORTUGALSKIE

- (22) Portugalia uznała, że konieczność udzielenia pomocy tłumaczy fakt, iż nabycie udziałów RASH stanowiło pierwszy projekt bezpośredniej inwestycji zagranicznej grupy Pestana w Brazylii. Chodzi o grupę, której działalność koncentrowała się praktycznie w całości na rynku portugalskim. Portugalia stwierdziła, że podjęcie wyzwania ekspansji międzynarodowej do Brazylii, kraju o podwyższonym ryzyku, ale jednocześnie o podwyższonym potencjale rozwoju i posiadającym ściśle więzi historyczne i kulturowe z Portugaliją, stało się decydującą kwestią dla rozwoju grupy Pestana.

⁽⁷⁾ Patrz: postępowanie C 77/97, *Austrian Lift GmbH-Doppelmayr* (Dz.U. L 142 z 5.6.1999, str. 32) i postępowanie C 47/02, *Vila Galé-Cintra* (Dz.U. L 61 z 27.2.2004, str. 76).

- (23) Portugalia podkreśliła, że spółka sporządziła wniosek o pomoc dnia 24 maja 1999 r. i przedstawiła go spółce F. Turismo – Capital de Risco SA, która zarządza funduszem kapitału ryzyka FCR F. Turismo. Zgłoszenie wniosku stanowiło drugi etap oceny projektu. Wniosek powinien zatem zostać oceniony w świetle okoliczności panujących w maju 1999 r.
- (24) W tym kontekście i zgodnie ze stanowiskiem władz portugalskich fakt, że inwestycja została zrealizowana bez pomocy państwa, pokazuje, że wnioskodawca był przekonany, że uzyska tę pomoc i że musi wykorzystać okazję handlową. Władze portugalskie stwierdziły, że beneficjent nie powinien zostać ukarany za fakt, że złożenie wniosku zajęło więcej czasu niż zrealizowanie inwestycji. Wymieniają także niekorzystne strony i ryzyko wyjątkowe tej operacji, takie jak wysoka niestabilność brazylijskiej waluty oraz fakt, że to była to pierwsza inwestycja tej spółki w Brazylii.
- (25) Portugalia uważa, że inwestycja w Brazylii przyczyniła się do poprawy konkurencyjności grupy Pestana i do wzmocnienia jej pozycji w sektorze turystyki na poziomie światowym, szczególnie dzięki wzmocnionemu rozgłosowi marki „Pestana Hotels and Resorts”, co w konsekwencji spowodowało, że Portugalia zaczęła być coraz częściej postrzegana jako cel podróży.
- (26) Ponadto doświadczenie grupy nabyte w Mozambiku nie da się porównać z doświadczeniem internacjonalizacji, jaka miała miejsce w Brazylii, ze względu na różnice pomiędzy tymi dwoma rynkami. Podczas gdy rynek w Mozambiku, mimo wysokiego potencjału, znajduje się jeszcze w embrionalnej fazie rozwoju, Brazylii jest rynkiem otwartym, o wysokim poziomie konkurencji, stanowiącym dużo większe wyzwanie niż Mozambik. W kontekście trwającego procesu internacjonalizacji grupy Pestana jej doświadczenie nabyte w Mozambiku nie było wystarczające, by obniżyć wysokie ryzyko i niepewność związane z tą operacją.
- (27) Wreszcie, władze portugalskie stwierdziły, że pomoc będzie miała ograniczony wpływ na warunki wymiany handlowej w Unii Europejskiej, w szczególności dlatego, że:
- kwota pomocy wynosi zaledwie 574 466 EUR, co stanowi 3,9 % inwestycji kwalifikowalnej,
  - udział grupy Pestana w rynku portugalskim wynosi zaledwie 2 %, co jest udziałem marginalnym w warunkach europejskich,
  - rynek brazylijski posiada około 10 000 hoteli, z których w przybliżeniu 7 % stanowi własność spółek zagranicznych,
  - Brazylii jest rynkiem konkurencyjnym, lecz o bardzo niskiej koncentracji,
- europejscy konkurenci spółki, którzy funkcjonują w Brazylii, już posiadają wysokie udziały w rynku. Liderem jest francuska grupa ACCOR, posiadająca 108 hoteli, a na drugim miejscu plasuje się hiszpańska grupa Sol Melia, posiadająca 23 hotele,
  - biorąc pod uwagę wymiary rynku brazylijskiego, projekt nie ma wystarczających rozmiarów, aby spowodować jakikolwiek znaczący wzrost w ofercie miejscowej lub aby wpłynąć na pozycję spółek europejskich, które już funkcjonują w Brazylii.
- Portugalia podsumowała, że nie ma możliwości, aby omawiana inwestycja, która dotyczyła jedynie zakupu jednego hotelu, mogła mieć jakikolwiek znaczący wpływ na warunki wymiany handlowej w Unii Europejskiej, a tym bardziej, aby ten wpływ był sprzeczny ze wspólnym interesem.
- (28) Osoby trzecie nie przedstawiły żadnych uwag w tej kwestii.

V. OCENA

Istnienie pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (29) Zgodnie z treścią art. 87 ust. 1 „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie, lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi”.
- (30) Komisja w swojej decyzji z dnia 22 lutego 2006 r. stwierdziła, że omawiany środek pomocy podlega przepisom art. 87 ust. 1 Traktatu z następujących powodów:
- zgodnie ze zgłoszeniem dotyczącym środka pomocy duże przedsiębiorstwo otrzyma fundusze w celu zainwestowania w sektorze turystycznym w Brazylii, w kontekście strategii internacjonalizacji. To oznacza preferencyjne traktowanie przedsiębiorstwa beneficjenta, przyznające mu pewne korzyści lub formę zachęty w stosunku do innych przedsiębiorstw, zakłócające lub grożące zakłóceniem konkurencji,
  - pomoc zostanie udzielona przedsiębiorstwu europejskiego rynku turystycznego, na którym istnieje lub może istnieć wymiana handlowa pomiędzy państwami członkowskimi, lub do którego przedsiębiorstwa z innych państw członkowskich mogą pragnąć uzyskać dostęp. Wobec tego środek pomocy może wpłynąć na wymianę handlową pomiędzy tymi państwami członkowskimi,
  - pomoc jest finansowana ze środków publicznych.

(31) Komisja uważa, że argumenty przedstawione przez Portugalię (patrz: motyw 27) są niewystarczające do zmiany powyższych wniosków z następujących powodów:

- grupa Pestana była najważniejszą portugalską grupą hotelarską i nadal utrzymuje tę pozycję, a w chwili zgłoszenia wniosku o udzielenie pomocy posiadała około 15 hoteli w Portugalii. Jest wyraźnie korzystne dla krajowego sektora turystycznego, aby jedna z najważniejszych marek portugalskich była reprezentowana w Ameryce Południowej. Międzynarodowa renoma „Pestana Hotels and Restaurants” nadała grupie zwiększony rozgłos, wzmocniła jej siłę negocjacji i podniosła dynamikę działalności przedsiębiorczej w sektorze hotelarskim. Te czynniki przyczyniły się do zwiększenia jej rozmiarów i zdolności do inwestowania na rynku portugalskim,
- od początku procesu internacjonalizacji grupa Pestana zrealizowała kilka inwestycji w Portugalii, do których należą w szczególności: i) budowa trzech nowych hoteli; ii) przejęcie zarządzania siecią domów wypoczynkowych (*pousadas*) w Portugalii; iii) nabycie dwóch nowych przedsiębiorstw hotelarskich, nieprzynoszących zysków i w konsekwencji modernizacja ich hoteli; oraz iv) rozwój znaczących projektów turystycznych, takich jak Miasto Dziecka w Autonomicznym Regionie Madery,
- biorąc pod uwagę rozmiary grupy Pestana, znaczący wzrost liczby miejsc pracy w Portugalii nie byłby konsekwencją zakupu jednego hotelu w Brazylii. Wzrost ten już nastąpił i był przede wszystkim wynikiem wielu inwestycji, które grupa ostatnio zrealizowała w Portugalii, wymienionych powyżej, i które miały miejsce w dużej mierze dzięki dynamice powstałej wskutek procesu internacjonalizacji. W 1999 r. grupa zatrudniała łącznie tylko 1 800 pracowników, podczas gdy w 2005 r., zaledwie sześć lat później, liczba ta przekraczała już 3 500,
- mając na celu ułatwienie zakupu hotelu w ramach procesu internacjonalizacji portugalskiego przedsiębiorstwa w Brazylii, zgłaszana pomoc sprzyja pewnemu przedsiębiorstwu lub pewnemu przedsięwzięciu. Komisja uważa, że środki pomocy udzielone przedsiębiorstwom Unii Europejskiej na rzecz bezpośrednich inwestycji zagranicznych są porównywalne do pomocy udzielonych przedsiębiorstwom, które dokonują wywozu prawie całej swojej produkcji do krajów spoza Wspólnoty. W takich przypadkach, przy istniejącej współzależności pomiędzy rynkami, na których przedsiębiorstwa wspólnotowe prowadzą swoją działalność, nie można wykluczyć, że pomoc mogłaby zakłócić konkurencję we Wspólnocie⁽⁸⁾.

Zgodność pomocy z Traktatem WE

Efekt zachęty

- (32) Komisja poinformowała, że oceniać będzie zgodność pomocy z Traktatem WE w świetle odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, które zezwala na przyznanie środków pomocy „przeznaczonych do ułatwienia rozwoju niektórych działań gospodarczych”, o ile te środki nie wpłyną na warunki wymiany handlowej w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem. Komisja oznajmiła także, że weźmie pod uwagę pewne kryteria, które zastosowała w poprzednich przypadkach udzielania pomocy na rzecz dużych przedsiębiorstw w celu sfinansowania projektów bezpośrednich inwestycji zagranicznych (patrz: motyw 18 powyżej), które to kryteria służą ustaleniu równowagi między korzyściami wynikającymi z udzielenia pomocy w zakresie jej wpływu na międzynarodową konkurencyjność omawianej gałęzi przemysłu Unii Europejskiej (na przykład czy pomoc jest niezbędna w stosunku do ryzyka związanego z realizacją projektu w kraju, w którym inwestycja ma miejsce) a jej możliwymi negatywnymi skutkami na rynku UE⁽⁹⁾.
- (33) W tym kontekście i w związku z efektem zachęty środka pomocy Komisja podkreśliła, że uznała, iż istniały pewne wskazania, że pomoc nie spełniała tego kryterium. Ponadto Komisja miała wątpliwości dotyczące wpływu środka pomocy na wspólny rynek. W tym kontekście do kryteriów oceny zalicza się konieczność pomocy, zważywszy na ryzyko wynikające z realizacji projektu w omawianym kraju, jak również słabe strony przedsiębiorstwa (podobne do tych, które mogą być udziałem MŚP).
- (34) Przepisy dotyczące pomocy państwa stanowią, że aby pomoc była zgodna ze wspólnym rynkiem, należy wykazać, iż prowadzi ona do rozpoczęcia przez beneficjenta dodatkowej działalności, która bez udzielonej pomocy nie zostałaby zrealizowana. W przeciwnym razie pomoc ogranicza się do zakłócenia konkurencji bez wywołania w zamian żadnego pozytywnego skutku.
- (35) Już w swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania związanego z omawianym środkiem pomocy Komisja wyraziła wątpliwość, czy pomoc jest niezbędna spółce Djebel do zrealizowania inwestycji.
- (36) W swojej decyzji z dnia 22 lutego 2006 r. Komisja podkreśliła, że zgłaszany projekt nie był pierwszym projektem internacjonalizacji grupy Pestana, do której należy spółka Djebel. Grupa już prowadziła działalność w Mozambiku i w związku z tym wydawało się wątpliwe, by pomoc była niezbędna do uzyskania pierwszego doświadczenia w zakresie internacjonalizacji grupy Pestana w Brazylii⁽¹⁰⁾.

⁽⁸⁾ Patrz: orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości WE w sprawie C-142/87, *Tubemeuse*, ECR (1990), str. I-959, motyw 35.

⁽⁹⁾ Patrz: sprawy C 41/04, *Orfama* (decyzja z dnia 7 marca 2007 r.) i C 36/04, *Cordex* (decyzja z dnia 21 lutego 2007 r.).

⁽¹⁰⁾ Patrz: sprawa C 47/02, *Vila Galé-Cintra*, dotycząca pierwszego doświadczenia w zakresie internacjonalizacji.

- (37) Spółka Djebel należy do największej grupy hotelarskiej w Portugalii. Od 1999 r. przedsiębiorstwo rozszerzyło swoją działalność w Brazylii, gdzie obecnie posiada dziewięć hoteli i sytuje się wśród dziesięciu największych sieci hotelowych. Ten fakt zdaje się wskazywać, że inwestycja byłaby realizowana nawet bez perspektywy otrzymania pomocy. Ponadto nie jest prawdopodobne, aby pomoc udzielona teraz na inwestycję zrealizowaną ponad siedem lat temu mogła mieć jakikolwiek praktyczny związek z tą inwestycją.
- (38) Ponadto celem zapewnienia, że pomoc będzie mieć charakter zachęty, należy udokumentować, że wniosek o udzielenie pomocy został złożony przed rozpoczęciem inwestycji.
- (39) Komisja podkreśla, że inwestycja została zrealizowana w październiku 1999 r., ponad rok przed formalnym złożeniem przez wnioskodawcę wniosku o udzielenie pomocy w ramach systemu pomocy państwa N 667/1999 (dnia 31 stycznia 2001 r.), nie zostało zatem spełnione kryterium „efektu zachęty”, zwyczajowo wymagane przepisami unijnymi dotyczącymi pomocy o charakterze regionalnym ⁽¹¹⁾.
- (40) Władze portugalskie stwierdziły, że propozycja udziału FCR w inwestycji, którą wysunięto dnia 24 maja 1999 r. (przed inwestycją), jest wystarczającym dowodem na to, że to kryterium zostało spełnione. Komisja nie uważa, aby propozycja udziału przedsiębiorstwa kapitału ryzyka w inwestycji sama w sobie mogła zostać uznana za wniosek o udzielenie pomocy państwa, uzasadniający jej efekt zachęty.
- (41) Komisja podkreśla także, że inwestycja została zrealizowana około pięciu i pół roku przed powiadomieniem Komisji przez władze portugalskie.
- (42) Wobec powyższego Komisja stwierdza, że nie ma podstaw, które potwierdziłyby, że proponowana przez Portugalię pomoc jest niezbędna do pokrycia jakiegokolwiek szczególnego ryzyka związanego z projektem. W konsekwencji Komisja uważa, że pomoc nie była niezbędna do zrealizowania ani do rozpoczęcia inwestycji grupy Pestana w Brazylii. Komisja uważa, że pomoc nie ma żadnego efektu zachęty.
- (43) Poza tym we wcześniejszych sprawach Komisja zabroniła, aby pomoc na rzecz bezpośrednich inwestycji zagranicznych wzmacniała zdolność finansową i strategiczną beneficjenta i w konsekwencji wpływała na jego pozycję w stosunku do konkurentów na rynku UE ⁽¹²⁾.
- (44) Komisja podkreśla, że grupa Pestana nasiliła swoją działalność handlową w sektorze hotelarskim po dokonaniu omawianej inwestycji, która nie była jej pierwszą inwestycją zagraniczną. Zgodnie z informacją udzieloną przez władze portugalskie nawet bez uzyskania pomocy inwestycja w Brazylii przyczyniła się do wzmocnienia konkurencyjności grupy Pestana i jej widoczności w globalnym sektorze turystycznym, w szczególności dzięki renomie marki „Pestana Hotels and Resorts”.
- (45) Na zakończenie Komisja podkreśla, że mimo iż inwestycja spółki Djebel miała korzystny wpływ w Portugalii, wpływu tego w zasadzie nie można przypisać pomocy, ponieważ, jak opisano powyżej, pomoc nie miała charakteru zachęty w omawianym przypadku, gdyż realizację projektu zakończono, zanim spółka Djebel wystąpiła z wnioskiem o pomoc, a przyznanie tej pomocy nie było niezbędne do zrealizowania inwestycji.
- (46) Analizując zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem, Komisja uważnie bada równowagę pomiędzy pozytywnymi i negatywnymi skutkami tej pomocy i ustala, czy jej skutki korzystne dla Wspólnoty przewyższają jej skutki niekorzystne w zakresie konkurencji i wymiany handlowej na rynku Wspólnoty. Na podstawie tego, co przedstawiono powyżej, Komisja nie widzi powodów, dla których miałyby uznać, że pomoc dla spółki Djebel związana z inwestycją w Brazylii przyczyniłaby się do wzrostu konkurencyjności przemysłu europejskiego lub miałyby korzystny wpływ na omawiane regiony Unii Europejskiej. Wręcz przeciwnie, pomoc wzmocniłaby pozycję beneficjenta, czyniąc szkodę jego konkurentom, którzy nie otrzymali pomocy państwa, na rynku charakteryzującym się silną konkurencją. W związku z tym Komisja uważa, że pomoc nie miałaby korzystnych dla Wspólnoty skutków, które mogłyby zrekompensować jej negatywne skutki dla konkurencji.

VI. WNIOSEK

- (47) Komisja doszła do wniosku, że Portugalia nie wykazała, iż spółka Djebel nie mogłaby zrealizować projektu bez uzyskania pomocy. Pomoc spowodowałaby zakłócenie konkurencji na wspólnym rynku i nie przyczyniłaby się do rozwinięcia dodatkowej działalności przez beneficjenta. Na tej podstawie nie można uznać, że pomoc umożliwia rozwój działalności gospodarczej w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c), gdyż jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

- (48) Wobec powyższego Komisja uważa za bezzasadne ocenianie pozostałych aspektów budzących wątpliwości co do zgodności środka pomocy ze wspólnym rynkiem, wyrażonych w decyzji Komisji z dnia 22 lutego 2006 r.,

⁽¹¹⁾ Patrz: pkt 4.2 Wytocznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej, gdzie określono, że wniosek o pomoc powinien zostać złożony przed rozpoczęciem realizacji projektu, aby zapewnić, że istnieje efekt zachęty (Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 13).

⁽¹²⁾ Patrz: sprawa C 77/97, *Austrian Lift GmbH-Doppelmayr* (Dz.U. L 142 z 5.6.1999, str. 32).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Portugalii.

Artykuł 1

Pożyczka na warunkach preferencyjnych zgłoszona w kwocie 3 680 119 EUR, zaproponowana przez Portugalię na rzecz spółki Djebel w związku z jej inwestycją w Brazylii, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, ponieważ nie spełnia kryteriów określonych w art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, i dlatego nie powinna zostać przyznana.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 maja 2007 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 21 czerwca 2007 r.****w sprawie pomocy państwa C 17/2006 (ex N 3/2006) – pomoc szkoleniowa na rzecz Autoeuropa – Automóveis Lda., Portugalia***(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 3130)***(Jedynie tekst języku portugalski jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)***(2007/583/WE)*

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych osób do zgłaszania uwag zgodnie z przywołanymi artykułami⁽¹⁾ i po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 27 grudnia 2005 r. (zarejestrowanym dnia 4 stycznia 2006 r.) Portugalia zgłosiła Komisji swój zamiar przyznania pomocy w kwocie 3 552 423 EUR przedsiębiorstwu Autoeuropa – Automóveis Lda (zwanemu dalej „Autoeuropa”) w związku z projektem szkoleniowym, którego realizację planowało wspomniane przedsiębiorstwo. W piśmie z dnia 31 stycznia 2006 r. Komisja zwróciła się o udzielenie dodatkowych informacji, na co Portugalia odpowiedziała pismem z dnia 9 marca 2006 r. (zarejestrowanym w dniu 23 marca 2006 r.)
- (2) W piśmie z dnia 16 maja 2006 r. Komisja powiadomiła Portugalie o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania na mocy art. 88 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do wyżej wymienionego środka pomocy. Władze portugalskie przedstawiły swoje uwagi w związku ze wspomnianym postępowaniem w piśmie z dnia 31 sierpnia 2006 r.
- (3) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych osób trzecich o przedstawienie uwag.
- (4) Otrzymawszy uwagi zainteresowanych osób trzecich, Komisja przekazała je władzom portugalskim, aby umożliwić im ustosunkowanie się do wspomnianych uwag. Portugalia przekazała swoją odpowiedź w piśmie z dnia

13 listopada 2006 r. Pismem z dnia 2 lutego 2007 r. Komisja zwróciła się o dalsze wyjaśnienia.

II. WYCOFANIE ZGŁOSZENIA

- (5) W piśmie z dnia 4 maja 2007 r. Portugalia powiadomiła Komisję, że pomoc nie zostanie przyznana, gdyż Autoeuropa wprowadziła zmiany do projektu szkoleniowego, w związku z czym zgłoszenie stało się bezzasadne.
- (6) Komisja odnotowuje, że zgodnie z art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/99⁽³⁾ państwo członkowskie może wycofać zgłoszenie w pożądanym czasie, zanim Komisja podejmie decyzję w sprawie pomocy. Artykuł 8 ust. 2 stanowi, że w przypadku gdy Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające, Komisja zamyka to postępowanie.
- (7) W związku z powyższym Komisja postanowiła zamknąć formalne postępowanie wyjaśniające wszczęte na mocy art. 88 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do wspomnianego środka pomocy, ponieważ Portugalia wycofała się z zamiaru przyznania pomocy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE w związku z wycofaniem zgłoszenia pomocy szkoleniowej, jaką Portugalia zamierzała przyznać przedsiębiorstwu Autoeuropa – Automóveis Lda., Komisja zamyka formalne postępowanie wyjaśniające.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Portugalskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. C 177 z 29.7.2006, str. 25.⁽²⁾ Patrz: przypis 1.⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1).

DECYZJA KOMISJI**z dnia 21 sierpnia 2007 r.**

zmieniająca decyzję 2004/558/WE wdrażającą dyrektywę Rady 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzspółnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez państwa członkowskie

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 3905)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/584/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną ⁽¹⁾, zwłaszcza jej art. 9 ust. 2 i art. 10 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 9 dyrektywy 64/432/EWG stanowi, że państwo członkowskie posiadające obowiązkowy krajowy program zwalczania jednej z chorób zakaźnych wymienionych w załączniku E (II) do tej dyrektywy może przedłożyć ten program Komisji do zatwierdzenia. Artykuł ten definiuje także dodatkowe gwarancje, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym.
- (2) Ponadto art. 10 dyrektywy 64/432/EWG stanowi, że jeżeli państwo członkowskie uzna, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od chorób wymienionych w załączniku E (II) do tej dyrektywy, przedkłada ono Komisji odpowiednią dokumentację towarzyszącą. Artykuł ten definiuje także dodatkowe gwarancje, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym.
- (3) Decyzja Komisji 2004/558/WE z dnia 15 lipca 2004 r. wdrażająca dyrektywę Rady 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzspółnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez państwa członkowskie ⁽²⁾ zatwierdza programy kontroli i zwalczania zakażenia bydłowym wirusem opryszczki typu 1 („BHV1”) przedstawione przez państwa członkowskie wymienione w załączniku I do tej decyzji, dla regionów wymienionych we wspomnianym załączniku, do których mają zastosowanie dodatkowe gwarancje w zakresie BHV1 zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG.

- (4) Ponadto załącznik II do decyzji 2004/558/WE wymienia regiony państw członkowskich wolne od zakażenia BHV1 i do których mają zastosowanie dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/432/EWG. Załącznik III do decyzji 2004/558/WE definiuje gospodarstwo wolne od BHV1.
- (5) Obecnie wszystkie regiony Niemiec są wymienione w załączniku I do decyzji 2004/558/WE. Niemcy przedstawiły dokumentację na poparcie swojego wniosku o uznanie części swojego terytorium za wolną od zakażenia BHV1 oraz ustanowiły zasady dotyczące krajowego ruchu bydła na obszarze tej części swojego terytorium i do niej. Niemcy złożyły również wniosek o zastosowanie dodatkowych gwarancji, zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/432/EWG, do jednostek administracyjnych Regierungsbezirke Oberpfalz i Oberfranken w kraju związkowym Bawaria.
- (6) Na podstawie oceny wniosku przedstawionego przez Niemcy należy włączyć do załącznika II do decyzji 2004/558/WE dwie wspomniane jednostki administracyjne w Niemczech wolne od BHV1 oraz rozszerzyć na nie stosowanie dodatkowych gwarancji ustanowionych zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/432/EWG. Załączniki I i II do decyzji 2004/558/WE powinny zatem zostać odpowiednio zmienione.
- (7) Włochy przedstawiły programy zwalczania zakażenia BHV1 w regionie autonomicznym Friuli-Wenecja Julijska i w prowincji autonomicznej Trydent. Programy te spełniają kryteria określone w art. 9 ust. 1 dyrektywy 64/432/EWG. Programy te przewidują także zasady krajowego ruchu bydła na obszarze tych regionów i do nich, odpowiadające zasadom uprzednio wdrożonym w prowincji Bolzano we Włoszech, dzięki którym zwalczono tę chorobę w tej prowincji.
- (8) Należy zatwierdzić programy przedstawione przez Włochy dla wspomnianych dwóch regionów oraz dodatkowe gwarancje przedstawione zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG. Należy zatem zmienić odpowiednio załącznik I do decyzji 2004/558/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 352).

⁽²⁾ Dz.U. L 249 z 23.7.2004, str. 20.

- (9) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wydał opinię w sprawie „Definicji zwierzęcia wolnego od BoHV-1 i gospodarstwa wolnego od BoHV-1 oraz procedur weryfikowania i utrzymywania takiego statusu”⁽¹⁾. Należy uwzględnić niektóre zalecenia zawarte w tej opinii. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik III do decyzji 2004/558/WE.
- (10) W celu zachowania przejrzystości prawodawstwa wspólnotowego załączniki I, II i III do decyzji 2004/558/WE zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku do niniejszej decyzji.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załączniki I, II i III do decyzji 2004/558/WE zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 sierpnia 2007 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ http://www.efsa.europa.eu/en/science/ahaw/ahaw_opinions/1348.html

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Państwa członkowskie	Regiony państw członkowskich, do których mają zastosowanie dodatkowe gwarancje w zakresie zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG
Niemcy	Wszystkie regiony z wyjątkiem Regierungsbezirke Oberpfalz i Oberfranken w kraju związkowym Bawaria
Włochy	Region autonomiczny Friuli-Wenecja Julijska Prowincja autonomiczna Trydent

ZAŁĄCZNIK II

Państwa członkowskie	Regiony państw członkowskich, do których mają zastosowanie dodatkowe gwarancje w zakresie zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/432/EWG
Dania	Wszystkie regiony
Niemcy	Regierungsbezirke Oberpfalz i Oberfranken w kraju związkowym Bawaria
Włochy	Prowincja Bolzano
Austria	Wszystkie regiony
Finlandia	Wszystkie regiony
Szwecja	Wszystkie regiony

ZAŁĄCZNIK III

Gospodarstwo wolne od BHV1

1. Gospodarstwo hodujące bydło zostaje uznane za wolne od zakażenia BHV1, jeśli spełnia warunki określone w niniejszym załączniku.
  - 1.1. W ciągu poprzednich sześciu miesięcy nie stwierdzono podejrzeń zakażenia BHV1 w tym gospodarstwie, a wszystkie sztuki bydła w gospodarstwie są wolne od objawów klinicznych wskazujących na zakażenie BHV1.

Gospodarstwo i wszelkie sąsiadujące pastwiska lub pomieszczenia, niezależnie od ich własności, które stanowią część gospodarstwa jako jednostki epidemiologicznej, muszą być skutecznie oddzielone od wszelkich pastwisk lub pomieszczeń o niższym statusie BHV1 barierami naturalnymi lub fizycznymi, które skutecznie zapobiegają bezpośrednim kontaktom między zwierzętami o różnym statusie zdrowotnym.

- 1.2. Do gospodarstwa wprowadzono jedynie bydło pochodzące z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II lub z gospodarstw wolnych od BHV1, a żadna ze sztuk bydła w gospodarstwie nie miała kontaktu z bydlęciem innym niż pochodzącym z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II, bądź z gospodarstw wolnych od BHV1.
- 1.3. Krowy zapładniane są wyłącznie nasieniem byków wyprodukowanym zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG lub są pokrywane przez byki z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II do niniejszej decyzji lub z gospodarstw wolnych od BHV1.

- 1.4. W gospodarstwie stosuje się co najmniej jeden z następujących programów kontroli:
- 1.4.1. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej dwóch próbkach krwi pobranych w odstępach od pięciu do siedmiu miesięcy od wszystkich krów w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i od wszystkich byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy, wykorzystywanych lub przeznaczonych do celów hodowlanych;
- 1.4.2. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:
- dwóch próbkach mleka pobranych w odstępach od pięciu do siedmiu miesięcy od wszystkich krów w okresie laktacji, indywidualnie lub w puli próbek mleka pobranych od najwyżej pięciu zwierząt, oraz
  - dwóch próbkach krwi, pobranych w odstępach od pięciu do siedmiu miesięcy od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i od wszystkich byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy, wykorzystywanych lub przeznaczonych do celów hodowlanych;
- 1.4.3. w przypadku gospodarstw mlecznych, w których co najmniej 30 % bydła stanowią krowy w okresie laktacji, badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:
- trzech próbkach mleka, pobranych w odstępach co najmniej trzech miesięcy z mleka nie więcej niż 50 krów w okresie laktacji, w zależności od specyfikacji zastosowanego testu, i
  - jednej indywidualnej próbce krwi, pobranej od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i od wszystkich byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy, wykorzystywanych lub przeznaczonych do celów hodowlanych;
- 1.4.4. wszelkie bydło znajdujące się w gospodarstwie pochodzi z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II, bądź z gospodarstw wolnych od BHV1.
2. Gospodarstwo hodujące bydło utrzymuje status gospodarstwa wolnego od BHV1, jeśli:
- 2.1. nadal spełnia warunki określone w pkt od 1.1 do 1.4; oraz
- 2.2. w gospodarstwie stosuje się co najmniej jeden z następujących programów kontroli w okresie 12 miesięcy:
- 2.2.1. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej jednej indywidualnej próbce krwi pobranej od wszystkich sztuk bydła starszych niż 24 miesiące;
- 2.2.2. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:
- jednej indywidualnej próbce mleka pobranej od wszystkich krów w okresie laktacji, indywidualnie lub w puli próbek mleka pobranych od najwyżej pięciu zwierząt, i
  - jednej indywidualnej próbce krwi, pobranej od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej 24 miesięcy, i od wszystkich byków w wieku powyżej 24 miesięcy;
- 2.2.3. w przypadku gospodarstw mlecznych, w których co najmniej 30 % bydła stanowią krowy w okresie laktacji, badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:
- dwóch próbkach mleka, pobranych w odstępach od trzech do 12 miesięcy z mleka nie więcej niż 50 krów w okresie laktacji, w zależności od specyfikacji zastosowanego testu, oraz
  - jednej indywidualnej próbce krwi, pobranej od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej 24 miesięcy, i od wszystkich byków w wieku powyżej 24 miesięcy.

3. Status hodującego bydło gospodarstwa wolnego od BHV1 zostaje zawieszony w przypadku, gdy w trakcie badań, o których mowa w pkt od 2.2.1 do 2.2.3, u zwierzęcia wystąpi dodatni wynik testu na obecność przeciwciał przeciwko BHV1.
4. Status gospodarstwa wolnego od BHV1, zawieszony zgodnie z pkt 3, przywraca się jedynie po przeprowadzeniu badań serologicznych na obecność przeciwciał przeciwko BHV1, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym. Badania rozpoczynają się nie wcześniej niż po 30 dniach od usunięcia ze stada zwierząt seropozytywnych i przeprowadza się je na co najmniej:
  - dwóch próbkach mleka pobranych w odstępach co najmniej dwóch miesięcy od wszystkich krów w okresie laktacji, indywidualnie lub w puli próbek mleka pobranych od najwyżej pięciu zwierząt, oraz
  - dwóch próbkach krwi, pobranych w odstępach co najmniej trzech miesięcy od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji i od wszystkich byków.

Uwaga:

- a) W przypadkach, w których w niniejszym załączniku mowa jest o teście serologicznym na obecność przeciwciał przeciwko BHV1, stosuje się zasady określone w art. 2 ust. 1 lit. c) dotyczące statusu badanych zwierząt w odniesieniu do szczepień.
  - b) Wielkość puli próbek mleka, o której mowa w niniejszym załączniku, może być modulowana na podstawie udokumentowanych dowodów na to, że test, w zwykłych warunkach prac laboratoryjnych, jest wystarczająco czuły, by wykryć pojedynczą słabą dodatnią reakcję w puli próbek o modulowanej wielkości."
-

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającej dyrektywę 92/42/EWG

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 52 z dnia 21 lutego 2004 r.)

(Polskie wydanie specjalne, rozdział 12, tom 03, str. 3)

1) Tytuł oraz w całym tekście z odpowiednim dostosowaniem formy gramatycznej:

zamiast: „wspieranie kogeneracji”,

powinno być: „promowanie kogeneracji”.

2) W całym tekście z odpowiednim dostosowaniem formy gramatycznej:

zamiast: „wydajność”,

powinno być: „sprawność”.

3) W całym tekście z odpowiednim dostosowaniem formy gramatycznej:

zamiast: „kogeneracja o wysokiej wydajności”, albo „wysokowydajna kogeneracja”, albo „kogeneracja wysokowydajna”,

powinno być: „wysokosprawna kogeneracja”.

4) W całym tekście z odpowiednim dostosowaniem formy gramatycznej:

zamiast: „współczynnik mocy do ciepła”,

powinno być: „stosunek energii elektrycznej do ciepła”.

5) Strona 5, motyw 24 zdanie drugie:

zamiast: „Wytyczne te zezwalają obecnie na stosowanie niektórych rodzajów wsparcia publicznego, jeżeli możliwe jest wykazanie, że środki pomocowe mają korzystny skutek z punktu widzenia ochrony środowiska naturalnego ze względu na szczególnie wysoką wydajność konwersji efektywności, albo dlatego, że takie środki stworzą możliwości obniżenia zużycia energii albo ponieważ proces produkcji będzie w mniejszym stopniu przyczyniał się do wyrządzania szkód w środowisku naturalnym.”,

powinno być: „Wytyczne te zezwalają obecnie na stosowanie niektórych rodzajów wsparcia publicznego, jeżeli możliwe jest wykazanie, że środki pomocowe mają korzystny skutek z punktu widzenia ochrony środowiska naturalnego ze względu na szczególnie wysoką sprawność konwersji, albo dlatego, że takie środki stworzą możliwości obniżenia zużycia energii albo ponieważ proces produkcji będzie w mniejszym stopniu przyczyniał się do wyrządzania szkód w środowisku naturalnym.”.

6) Strona 6, art. 3 lit. m):

zamiast: „m) »jednostka mikrokogeneracji« oznacza jednostkę kogeneracji o maksymalnej zdolności poniżej 50 kW_e”,

powinno być: „m) »jednostka mikrokogeneracji« oznacza jednostkę kogeneracyjną o maksymalnej mocy poniżej 50 kW_e”.

7) Strona 6, art. 3 lit. n):

zamiast: „n) »kogeneracja na małą skalę« oznacza jednostki kogeneracji z zainstalowaną zdolnością poniżej 1MW_e”,

powinno być: „n) »jednostka kogeneracyjna małej skali« oznacza jednostki kogeneracyjne o zainstalowanej mocy poniżej 1MW_e”.

8) Strona 6, art. 4 ust. 1 zdanie drugie:

zamiast: „Te zharmonizowane wartości referencyjne wydajności składać się będą z macierzy wartości zróżnicowanych według odpowiednich czynników, takich jak rok zbudowania jednostki i stosowane paliwa, i muszą być oparte na właściwie udokumentowanej analizie uwzględniającej, między innymi, dane z działalności operacyjnej w rzeczywistych warunkach, transgraniczną wymianę energii elektrycznej, stosowane mieszanki paliw i warunki klimatyczne, jak również stosowane technologie kogeneracji zgodnie z zasadami przedstawionymi w załączniku III.”

powinno być: „Te zharmonizowane wartości referencyjne sprawności składać się będą z zestawienia wartości zróżnicowanych według odpowiednich czynników, takich jak rok zbudowania jednostki i stosowane paliwa, i muszą być oparte na właściwie udokumentowanej analizie uwzględniającej, między innymi, dane eksploatacyjne w rzeczywistych warunkach, transgraniczną wymianę energii elektrycznej, stosowane mieszanki paliw i warunki klimatyczne, jak również stosowane technologie kogeneracji zgodnie z zasadami przedstawionymi w załączniku III.”

9) Strona 7, art. 4 ust. 2:

zamiast: „2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, Komisja dokonuje przeglądu zharmonizowanych wartości referencyjnych wydajności dla rozdzielonej produkcji energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w ust. 1, po raz pierwszy w dniu 21 lutego 2011 r., a następnie co cztery lata, w celu uwzględnienia postępu technologicznego i zmian w dystrybucji źródeł energii.”

powinno być: „2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, Komisja dokonuje przeglądu zharmonizowanych wartości referencyjnych wydajności dla rozdzielonej produkcji energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w ust. 1, po raz pierwszy w dniu 21 lutego 2011 r., a następnie co cztery lata, w celu uwzględnienia rozwoju technologicznego i zmian w rozkładzie rozmieszczenia źródeł energii.”

10) Strona 7, art. 5 ust. 5 tiret pierwsze:

zamiast: „— dolną wartość kaloryczną źródła paliwa, z którego została wyprodukowana energia elektryczna, sposób wykorzystania ciepła wytworzonego w skojarzeniu z energią elektryczną, a także datę i miejsce produkcji,”

powinno być: „— wartość opałową paliwa ze źródła, z którego została wyprodukowana energia elektryczna, sposób wykorzystania ciepła wytworzonego w skojarzeniu z energią elektryczną, a także datę i miejsce produkcji,”

11) Strona 7, art. 6 ust. 2 tiret drugie:

zamiast: „— określa całkowity potencjał dla zapotrzebowania na ciepło użytkowe i chłodzenie, dla którego zastosowanie kogeneracji o wysokiej wydajności byłoby właściwe, jak również dostępność paliw i innych zasobów energetycznych do wykorzystania w kogeneracji,”

powinno być: „— określa całkowity potencjał dla zapotrzebowania na ciepło użytkowe i chłód, dla którego zastosowanie kogeneracji o wysokiej wydajności byłoby właściwe, jak również dostępność paliw i innych zasobów energetycznych do wykorzystania w kogeneracji,”

12) Strona 7, art. 6 ust. 2 tiret trzecie zdanie pierwsze:

zamiast: „— zawiera oddzielną analizę barier, które mogą utrudnić realizację krajowego potencjału w zakresie kogeneracji o wysokiej wydajności,”

powinno być: „— zawiera oddzielną analizę barier, które mogą uniemożliwić wykorzystanie krajowego potencjału w zakresie wysokosprawnej kogeneracji.”

13) Strona 8, art. 8 ust. 2:

zamiast: „2. Pod warunkiem że producent kogeneracji jest odbiorcą uprawnionym według prawodawstwa krajowego w rozumieniu art. 21 ust. 1 dyrektywy 2003/54/WE, Państwa Członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia, że taryfy na zakup energii elektrycznej dla wytwarzania rezerwowej lub dodatkowej energii elektrycznej ustalane są na podstawie opublikowanych taryf i warunków.”

powinno być: „2. Do czasu, aż producent energii pochodzącej z kogeneracji stanie się odbiorcą uprawnionym według prawodawstwa krajowego w rozumieniu art. 21 ust. 1 dyrektywy 2003/54/WE, państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia, że opłaty za energię elektryczną dostarczaną jako rezerwowa są ustalane na podstawie opublikowanych taryf i warunków.”

- 14) Strona 8, art. 10 ust. 3 akapit drugi zdanie pierwsze:
zamiast: „Państwa Członkowskie przedkładają również roczne statystyki dotyczące istniejących zdolności produkcyjnych kogeneracji oraz paliw wykorzystywanych w kogeneracji.”
powinno być: „Państwa członkowskie przedkładają również roczne statystyki dotyczące istniejących mocy wytwórczych kogeneracji oraz paliw wykorzystywanych w kogeneracji.”
- 15) Strona 11, załącznik I lit. a):
zamiast: „a) turbina gazowo-parowa z odzyskiwaczami ciepła”,
powinno być: „a) turbina gazowa w układzie kombinowanym z odzyskiem ciepła”.
- 16) Strona 11, załącznik I lit. d):
zamiast: „d) turbina gazowa z odzyskiwaczami ciepła”,
powinno być: „d) turbina gazowa z odzyskiem ciepła”.
- 17) Strona 12, załącznik II lit. b), tabela, kolumna pierwsza wiersz drugi:
zamiast: „turbina gazowo-parowa z odzyskiwaczami ciepła”,
powinno być: „turbina gazowa w układzie kombinowanym z odzyskiem ciepła”.
- 18) Strona 12, załącznik II lit. b), tabela, kolumna pierwsza wiersz piąty:
zamiast: „turbina gazowa z odzyskiwaczami ciepła”,
powinno być: „turbina gazowa z odzyskiem ciepła”.
- 19) Strona 12, załącznik II lit. c):
zamiast: „c) Jeżeli część zawartości energetycznej paliwa zużywanego w procesie kogeneracji jest odzyskiwana w postaci chemikaliów i wprowadzana ponownie do użytku, część tę można odjąć od wartości wsadu paliwa przed obliczeniem całkowitej sprawności, według zasad przedstawionych w lit. a) i b).”,
powinno być: „c) Jeżeli część energii zawartej w użytym do procesu kogeneracji paliwie jest odzyskiwana w postaci substancji chemicznych i wprowadzana ponownie do użytku, część tę można odjąć od ilości energii zawartej w paliwie i wprowadzonej do układu przed obliczeniem ogólnej sprawności, według zasad przedstawionych w lit. a) i b).”.
- 20) Strona 12, załącznik II lit. d):
zamiast: „d) Państwa Członkowskie mogą określić współczynnik mocy do ciepła jako stosunek energii elektrycznej do ciepła użytkowego przy pracy w trybie kogeneracji przy niższej zdolności z zastosowaniem danych operacyjnych konkretnej jednostki.”,
powinno być: „d) Państwa członkowskie mogą określić stosunek energii elektrycznej do ciepła jako stosunek energii elektrycznej do ciepła użytkowego podczas działania w trybie kogeneracji przy niższej mocy jednostki wytwórczej z zastosowaniem danych eksploatacyjnych konkretnej jednostki.”.
-